

Forum studențesc

● revistă a u.a.s.c. din centrul universitar timișoara ● anul IX ● nr. 8 (69) septembrie-octombrie 1981 ● 16 pagini ● 2 lei ●

E ORA TOAMNEI IMBELȘUGATE...

(Foto: DAN PĂRVELESCU)

TOAMNĂ RODITOARE

E toamnă iar, și ca în fiecare toamnă amfiteatrele își recapătă pulsul firesc, neconținută efervescență. Locuri dăruite cu prospețime și îndrăzneală a spiritului, facultățile se deschid parcă înflorind și fac parte prin aceasta dintr-o hartă a bogăției și a neîntreruptei desăvârșiri.

Cu atât mai mult își recapătă această toamnă drepturile-i tutelare, cu cât o trăim în toate ipostazele ei, dintre care cu bucurie ne oprim asupra RODIRII. Anotimpul tuturor fructelor (al celor ce sînt și al celor ce au fost vreodată), este și anotimpul muncii, al stringerii recoltelor semănate de cu primăvară. Alături de agricultori, printr-un gest ce devine, an de an, tradițional, trecem din amfiteatrele studiului în cele ale recoltei și o facem fără a da de înțeles că s-ar petrece ceva neobișnuit, ci dimpotrivă, avînd conștiința faptului că din vremuri vechi, acest lucru se cuvine să fie făcut astfel. Răspîndiți în podgoriile și ogoarele timișene, la Recaș sau Teremia Mare, la Cărpiniș sau Cenad, dînd o mîină de ajutor și în viile mehedintene de la Gîrla Mare sau Dealul Viilor, nu facem altceva decît să ne integrăm unei munci în care e angrenată acum o mare parte a poporului nostru.

Sintetizînd în chip fericit tradiția românilor din toate timpurile, îndemnul președintelui țării noastre, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, de a participa cu eficiență și adîncă responsabilitate la stringerea recoltelor de pe întreg cuprinsul țării, constituie în același timp un imperativ al dezvoltării agriculturii României socialiste.

LA ÎNCEPUT DE AN UNIVERSITAR

Noul an de învățămînt a început sub auspiciile impresionantei cuvîntări rostite, cu acest prilej, la marea adunare populară din municipiul Craiova, de către secretarul general al partidului, președintele țării, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU. Regăsim în cuvintele conducătorului nostru iubit aceeași grijă pentru tinăra generație, pentru devenirea ei revoluționară, pentru formarea unor specialiști de înaltă ținută, capabili să rezolve complexe probleme ale dezvoltării științei și tehnicii. Integrînd învățămîntul superior necesităților stringente ale economiei naționale, secretarul general al partidului a trasat învățămîntului superior agricol sarcini de o mare importanță în privința legării teoriei de practică și cercetare, a scurtării drumului dintre amfiteatre și cîmpul de muncă.

În Centrul universitar Timișoara, studenții, conduși de Asociațiile studenților comuniști, sub direcția îndrumare a organelor de partid și cu sprijinul nemijlocit al organelor de învățămînt, au început noul an universitar, sub semnul hotărîrii neștrămutate de a da pregătirii lor profesionale o nouă calitate, de a se pregăti multilateral în toate domeniile de activitate, de a diversifica continuu paleta preocupărilor lor.

Răspunzînd dezideratelor majore ale economiei naționale, studenții s-au mobilizat exemplar în campania agricolă de toamnă, la strînsul recoltei bogate, fiind de un real sprijin muncii agricole, făcînd dovadă tinereții lor, a maturității politice.

Un larg ecou au în rîndul studenților Legea autoaprovizionării, noile decrete ale Consiliului de Stat. Studenții regăsesc în aceste documente permanenta preocupare a conducerii de partid și de stat pentru îmbunătățirea condițiilor de viață ale populației, o modalitate concretă de aplicare a principiilor autoconducerii și autogestunii, de implicare a tuturor cetățenilor în rezolvarea problemelor obștei, a creșterii nivelului de trai.

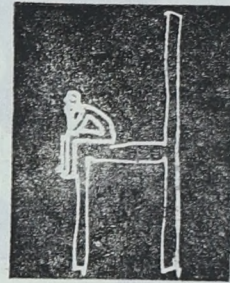
Sîntem convinși că studenții timișoreni, asemeni întregului tineret studios, va ști să transforme noul an de învățămînt într-o perioadă de realizări meritorii, pe calea edificării unui învățămînt modern, a asigurării unui schimb de specialiști valoroși pentru economia națională. Sînt mărturie rezultatele obținute în anul universitar trecut, modul în care a demarat pregătirea profesională din acest an!

RADU CIOBOTEA

„FORUM STUDENȚESC”

CONSEMNARI

O amintire cu care ne vom proba, de-a lungul anilor, omenia

„Știm că nu le-a fost chiar atât de ușor și tocmai de aceea atât conducerea facultății cit și a Institutului politehnic acordă o înaltă apreciere modului în care studenții și cadrele noastre didactice și-au îndeplinit misiunea care le-a fost încredințată pe Șantierul național Canal Dunăre — Marea Neagră. Acestea au fost cuvintele pe care ni le-a adresat conf. dr. IOAN NIȚA, decanul Facultății de mecanică agricolă. Credem că n-a fost ușor. După o sesiune istovitoare, în perioada când majoritatea studenților se bucurau de soarele vacanței estivale, acești tineri, 60 la număr (subliniem cifra), cu chip de absolvenți și degete obișnuite mai ales cu creionul și stiloul, au răspuns prezentei unei chemări ce-i rupea dintr-o realitate confortabilă. Un DA spus hotărât, cu glasul conștiinței, al demnității, al curajului.

În gara Dorobanțu au fost întâmpinați cu căldură și tot acolo au înțeles că, deși se află la sute de kilometri de casă, nu vor fi singuri. Maiștrii I. Grîu și M. Franșopol, sau, mai pe scurt, nea Grîu și nea Grecu, le-au prezentat Grupul de șantier nr. 2 Medgidia, viitorul loc de muncă pe perioada celor 3 luni (iunie — septembrie). S-au apucat apoi de lucru: au descărcat pietre, saci de ciment, nisip, anvelope uzate. Au preparat ciment și mortar, au ajutat la căptușirea bazei și malurilor cu fascine, au săpat șanțuri. Soarele și vîntul le-au bronzat pielea, miinile au devenit tot mai aspre, dorul de casă a pus stăpînire pe sufletul lor. Fiecare scrisoare citită sau trimisă celor dragi însemna petrecerea plăcută a multor clipe libere. Le-au fost dascăli și părinți șefii de lucrări dr. ing. Ion MITELEA și ing. Stelian BIZADEA, asistenții Vasile RAHOVEANU și Ludovic FOLDVARY. Împreună au muncit pe șantier, împreună s-au bucurat de realizări și s-au necajit la fiecare eșec, împreună s-au distrat seară de seară, o distracție fără discotecă, fără colege, uneori în haine de șalopetă. Au organizat împreună competiții sportive, seri culturale-distractive, excursii pe litoral, în Delta și chiar în Bulgaria. S-au cunoscut mai bine, s-au împrietenit. Împreună cu elevii liceelor „C. D. Loga”, industriale 7 și 8 și Agroindustrial, au format brigada „Timișul”, adică o adevărată mare familie. Brigada „Timișul” a fost declarat fruntașă și în această apreciere a contat mult și modul în care

au înțeles cei 60 de studenți să privească munca de șantier.

Valoarea în cifre a muncii depuse de ei se apropie de 220.000 lei. Valoarea morală a acesteia e sentimentul datoriei împlinite. Mi-a plăcut să-i cunosc pe citiva dintre cei mai harnici: CIOLAC VASILE, RADUȚ DUMITRU, TRUSCULESCU NICOLAE, SIMION CRISTIAN, ROTARU MIHAI, CONDAN VALERIU, DANCIU GHEORGHE, MUREȘAN IULIU și alții, toți purtînd și un alt nume — acela de brigadier fruntaș —, un nume al bărbăției, curajului, demnității. CIOLAC VASILE și ing. MITELEA ION vor avea numele înscrise și pe diplome de onoare ale C.C. al U.T.C.

Conducerea facultății nu s-a mulțumit numai să le urmărească de la distanță activitatea, să dea soluții din birouri, să-i aștepte în gară cu flori. Alături de ea a fost prezentă pe șantier, în numeroase vizite, și conducerea asociației studenților. Și așa, lucrînd cu spor dimineața și apoi „păcălînd” oboseala care-i cuprîndea, cele trei luni au trecut destul de repede.

„Șantierul acesta a fost pentru noi o adevărată școală a vieții. Am devenit mai curajoși, mai hotărîți, mai rezistenți. O experiență de viață deosebit de utilă pe care nu o vom uita-o niciodată. O amintire cu care ne vom proba, de-a lungul anilor, omenia”. Așa mi-au spus băieții cu care am stat de vorbă în acest prag de un universitar, an pe care îl încep cu fruntea sus, aureolată de respect și admirație.

DANIEL BUMB

CONCURSUL GAZETELOR DE PERETE

a) Concursul se va desfășura în perioada 10 octombrie 1981 — 22 aprilie 1982 cu stabilirea unui clasament preliminar la sfîrșitul semestrului I al anului universitar 1981-1982.

Gazetele de perete premiate vor fi prezentate într-o expoziție ce se va deschide în holul cantinei 1 C, la începutul lunii mai 1982.

b) Juriul concursului își va desfășura activitatea începînd cu luna octombrie, prin deplasări la locul de expunere a gazetelor, prin controlul sistematic al tematicii, al actualității informației, aspectului grafic, periodicității de schimbare a materialelor. Colectivele redacționale se vor preocupa de întocmirea unor dosare conținînd materialele care au fost prezentate la gazetă, fotocopiile după numerele cele mai reușite, ma-

chetele cadru ale fiecărui număr de gazetă, dosar cu care se vor prezenta în concurs.

La stabilirea clasamentului final se va ține cont de ponderea materialelor care reflectă viața internă de organizație a colectivului care editează gazeta, de problematica supusă discuției.

c) Juriul va premia distinct gazetele din spațiul de învățămînt și separat cele din căminele și cantinele studențești. În acest sens se stabilesc următoarele categorii de clasificare a gazetelor:

a) Gazete de facultate (institut);
b) Gazete sociale (cămin, cantină, complex etc.);

c) Gazete tematice — (indiferent de nivelul la care apar) care abordează o tematică strictă, pe care o păstrează pe toată perioada concursului. Pentru aceste trei categorii de gazete se vor institui premiile I, II și III după cum urmează:

Premiul I: Materiale de propagandă în valoare de 1.500 lei și prezența gratuită a 3 membri ai colectivului redacțional în tabăra de creație Crivaia 1982.

Premiul II: Materiale de propagandă în valoare de 1.000 lei și o excursie gratuită pentru 3 membri ai colectivului redacțional.

Premiul III: Materiale de propagandă în valoare de 700 lei și o excursie gratuită pentru 3 membri ai colectivului redacțional.

Se va acorda premii speciale celor mai reușite numere tematice ale gazetelor de la toate nivelele.

Se va institui, de asemenea, un premiu special constînd din acordarea unei diplome a Consiliului U.A.S.C. din C.U. și a unor materiale de propagandă în valoare de 1.500 lei, Consiliului U.A.S.C. (A.S.C.) care a rea-

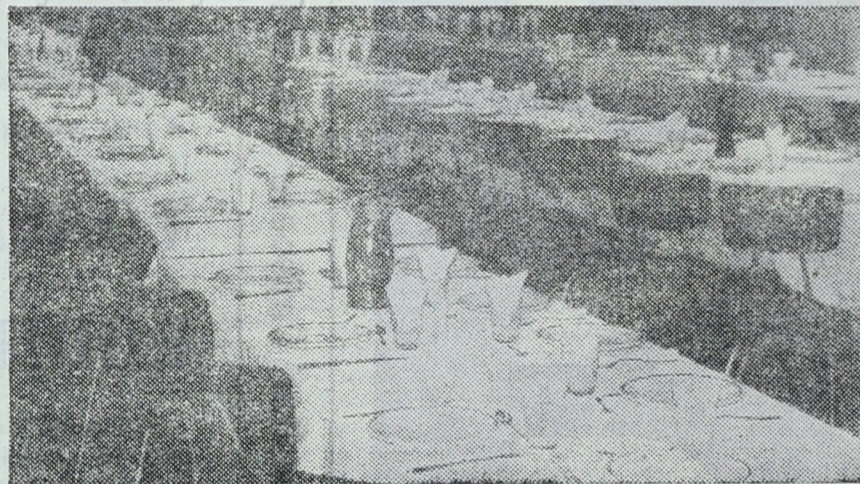
lizat cea mai bună propagandă vizuală în spațiile universitare (facultate, cămin, cantină etc.) care sînt în administrarea facultății respective.

De modul în care se desfășoară acest concurs răspunde direct șeful comisiilor politico-ideologice din consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) de la toate nivelele și responsabilii cu munca politico-ideologică din comitetele de cămin, cantine, complex.

EDITORIALE

„Manual de zbor” — sugestiv titlu pentru o grupare de texte ce sînt adresate studenților din anul I de către citiva redactori și colaboratori ai revistei „Forum studentesc”. Începînd cu prezentarea unor probleme cu care ia contact fiecare boboc și terminînd cu ironicele spicuri din textele de muzică ușoară românească, „ghidul” — cum le place realizatorilor să-și denumească opera —, realizat într-o execuție grafică ireproșabilă datorată studentei bucureștene Doina Ripeanu, este o publicație tinerească, spirituală, citită cu sufletul la gură. Realizatorii ei (Carmen Decean, Cornel Bogdan, Ioan Morar, Lucia Stoica, Nausica Șerban), coordonați de Andreea Gheorghiu și Gheorghe Crișan, fac dovadă concludentă a cunoașterii problematicei studențești cu care se confruntă cei aflați la început de drum universitar și demonstrează o vervă publicistică care le face cinste. Colaborările cu grupul „Ars amatoria” și cu Ion Bleda (cerul rebusist „Timișoara”) sînt, de fiecare dată, de bun augur. Le dorim noi ediții și mai interesante, iar bobocilor le urăm să se înalțe cel puțin la cotele scrisului autorilor acestui instructiv manual de inițiere în studenție.

CRONICAR

Cantinele studențești în așteptarea întîlnirii cu studenții de nota 10.

PANORAMIC STUDENȚESC

Institutele și facultățile timișorene organizează balurile bobocilor pînă la 15 noiembrie. Colectivele fruntașe în întrecerea „Fiecare ASC — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”, vor fi popularizate prin intermediul revistei noastre, Studioului studențesc de radio, a celorlalte mijloace de propagandă audio-vizuală. Se vor organiza festivități de premiere, excursii gratuite pentru grupurile fruntașe în fiecare facultate în cuantum de 100 lei/student; se vor acorda premii în obiecte, etc. Biroul Consiliului U.A.S.C. se va întîlni cu studenții de nota 10 din centrul universitar. Aceștia vor beneficia, de asemenea, de excursii gratuite. ● Vor fi organizate cicluri de expuneri ale unor personalități ale vieții noastre științifice, realizîndu-se cu acest prilej și o inițiere în cercetarea științifică. ● Consiliul U. A. S. C., revista „FORUM STUDENȚESC”, vor declanșa concursul pentru acordarea „Premiului pentru inventivitate tehnică”, concurs ce se va finaliza la sfîrșitul anului universitar 1981/82 prin prezentarea unor creații originale studențești de valoare. Acțiunea de masă inițiată sub genericul „Educație, economie, energie” are rolul de a găsi soluții în vederea recuperării și refolosirii materiilor prime și materialelor secundare. Cele mai bune lucrări științifice rezultate în cadrul sesiunilor de comunicări din

centrul universitar vor fi prezentate în cadrul Expoziției de creație tehnică-științifică la București. ● Consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) de la nivelul centrului universitar, al institutelor și facultăților vor organiza brigăzile studențești de educație materialist științifică și culturală, antrenînd în special studenții din anii mari și stabilînd în colaborare cu comitetele județene Timiș, Arad, Caraș-Severin ale U.T.C., programul de deplasare al acestora în județe. Se va declanșa concursul anual al gazetelor de perete. ● Un accent deosebit se va pune pe pregătirea celor peste 100 de formații artistice și cercuri de creație participante la faza de masă din cadrul următoarei ediții a Festivalului național „Cîntarea României”, stabilîndu-se programul concret al repetițiilor, spectacolelor și turneelor. ● Se va intensifica activitatea difuzorilor de bilete și contractarea unor spectacole de teatru, operă, concerte pentru studenți. Se vor organiza spectacole ale formațiilor artistice studențești pe scenele din municipiu, în întreprinderi, instituții, școli și mediul rural. ● Va fi extinsă activitatea cercurilor și cenaclurilor de creație literară, artă plastică, artă fotografică și film, cenaclurilor de muzică și poezie. ● Se va organiza un concurs de creație în rîndul studenților acordîndu-se premii ale revistei „Forum studentesc” și „Societății literare” pentru cei mai talentați studenți creatori. ● Vor avea loc schimburi cultural-artistice și științifi-

ce cu centrele universitare București, Cluj-Napoca, Oradea, Iași și altele. ● Membrii cercurilor studențești de etnografie și folclor din centrul universitar vor participa la Colocviul Societăților de etnografie și folclor care va avea loc la Suceava. ● Pentru cunoașterea artei studențești de către celelalte categorii de oameni ai muncii, Consiliul U.A.S.C. va organiza distinct sau în colaborare cu organizațiile U.T.C. spectacole culturale-artistice pe platformele industriale din Calea Buziasului, Zona Gării de Nord, la Întreprinderea mecanică, precum și într-o serie de localități rurale din județ. ● Pe lângă toate comitetele de cămine și cantine se vor constitui echipe formate din 3—5 studenți pentru supravegherea utilizării raționale a energiei și combustibilului. ● Consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) din institute și facultăți vor organiza, cel puțin odată pe semestru, în colaborare cu organele de învățămînt, deplasări în unitățile militare sprijinînd organizarea și desfășurarea activităților politico-ideologice și de pregătire profesională conform prevederilor ordinului M.A.N. Se va analiza modul de realizare a pregătirii studenților din anul I care își satisfac stagiul militar de către cadrele didactice din institutele de care aparțin. ● În continuare la dispoziția studenților — cabana turistică de la Crivaia. ● Se vor organiza expuneri, întîlniri cu delegații naționale studențești care vizitează centrul nostru universitar, întîlniri cu cadre didactice care au făcut deplasări în străinătate, în scopul cunoașterii vieții și preocupărilor tineretului din țările respective. ● Se vor extinde, printre altele, relațiile internaționale stabilite cu universitățile din Szeged (R. P. Ungară) și Maribor (R.S.F. Jugoslaviei).

ARGUMENT

— Stimate tovarășe profesor, așa cum reiese din cuvântările rostite de tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, secretarul general al partidului, la constăturile de lucru cu cadrele din agricultură și la adunarea festivă ocazională de deschiderea noului an de învățământ, în fața învățământului superior agricol românesc stau sarcini de o importanță covârșitoare. Cum a înțeles conducerea Institutului Agronomic Timișoara, a Asociațiilor studenților comunisti din institut, să transpună în practică, fără întârziere, aceste prețioase indicații?

— Cuvântările rostite de tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, secretar general al partidului, la recentele constături de lucru de la C.C. al P.C.R. cu cadrele din agricultură, precum și la adunarea festivă prilejuită de deschiderea noului an de învățământ, au subliniat rolul deosebit ce revine cercetării științifice și învățământului agronomic la înfăptuirea unei noi și profunde revoluții din agricultură potrivit obiectivelor Congresului al XII-lea al partidului.

Conducerea Institutului Agronomic și a Asociațiilor studenților comunisti din institut au analizat cu responsabilitate și spirit critic întreaga ac-

ce desfășurată de noi menționăm faptul că ea se desfășoară tot mai intens pe calea aplicării directe în producție a rezultatelor obținute.

— În realizarea imaginii asupra viitoarei lor profesii, studenții au în Stațiunea Didactică și Experimentală a Institutului un prim model. Ce perspective de dezvoltare are stațiunea și în ce măsură va crește aportul său de producție agricolă?

— Stațiunea didactică experimentală a Institutului a luat ființă de aproximativ 14 ani afirmându-se în ultimul timp ca o unitate de vîrf în agricultura județului și un veritabil atelier școală pentru studenți.

S.D.E. asigură condiții în care studenții noștri pot învăța tehnologiile cele mai moderne, utilizarea mașinilor și agregatelor, modul de efectuare a muncilor agricole, precum și introducerea în problemele de conducere și organizare a fermelor agrozootehnice.

În acest sens ne-am îndreptat atenția spre organizarea în S.D.E. a unor ferme și sectoare cu o structură cât mai complexă care să cuprindă, pe cât este posibil, toate ramurile de activitate. Ca răsplată a eforturilor depuse și a rezultatelor ob-

BILANȚ RODNIC

Intrecerea Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților, în care un accent deosebit se pune pe creșterea răspunderii fiecărui student față de temeinica pregătire profesională, participarea la activitatea de cercetare și creație tehnico-științifică, pe rezultatele concrete obținute de colectivele studențești în procesul de integrare, este constituită ca o pirghie politică, eficientă pentru A.S.C., în antrenarea studenților la o activitate susținută. Indicatorii întrecerii vizează în același timp și realizările obținute în activitatea cultural-sportivă, astfel încît se poate spune că întrecerea cuprinde toate laturile activității Asociațiilor studenților comunisti, constituindu-se ca un mijloc principal pentru îmbunătățirea activității de ansamblu.

Ansamblul de măsuri și acțiuni inițiate de Asociațiile studenților comunisti în toate domeniile de activitate, în anul universitar recent încheiat, s-au concretizat în rezultate deosebite obținute de Centrul nostru universitar în întrecere, rezultate pe măsura eforturilor depuse în direcția pregătirii profesionale, a integrării învățământului cu cercetarea și producția, educării pentru muncă și viață a viitorilor specialiști.

Saltul calitativ în pregătirea profesională, evidențiat la aproape toate facultățile, reflectat în creșterea ponderii studenților cu medii bune și foarte bune, numărul mare al premiilor obținute la concursurile profesionale (faza națională), creșterea ponderii studenților cuprinși în activitatea de cercetare științifică, implicând, însă, în același timp, și o creștere calitativă a activității. Edificatoare, în acest sens, premiile obținute la Conferința națională a cercurilor științifice studențești și creșterea numărului lucrărilor de cercetare, care preiau părți din contractele de cercetare ale institutelor.

Dar, iată, facultățile care s-au numărat printre protagonistele întrecerii în anul universitar trecut la nivel de țară:

— **Profilul economic:** Facultatea de științe economice — locul I;

— **Profilul științe ale naturii:** Facultatea științe ale naturii — locul III;

— **Profilul filologic:** Facultatea de filologie — locul III;

— **Profilul mecanic:** Facultatea de mecanică agricolă — locul II;

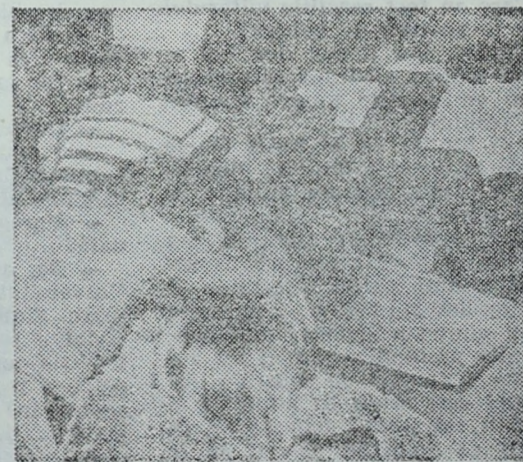
— **Profilul electric:** Facultatea de electrotehnică — locul III;

— **Profilul medical:** Facultatea de stomatologie — locul III.

Adăugăm acestor premii și un loc III (neoficial) în clasamentul centrelor universitare, acestea după numărul de premii obținute, un loc ce onorează, dar și obligă, în viitoarele etape și ediții ale întrecerii.

Ciștigătorilor, pe lângă Diplomele de onoare ale Consiliului U.A.S.C.R., un premiu de 10.000 de lei (pentru Facultatea de științe economice) în materiale de practică culturală, le adresăm și noi felicitări Consiliului U.A.S.C. al C.U. timișorean, cu speranța că în viitoarele ediții și alte facultăți își vor înscrie numele în „cartea” ciștigătorilor. Aceasta, numai printr-o angajare plină, deplină, a tuturor colectivelor studențești actuale, a tuturor sarcinilor ce le revin.

DUMITRU COTLEȚ,
șef comisie profesional-științifică C.U.A.S.C.
C.U. Timișoara

Startul într-o asemenea întrecere nu se ia din această poziție

SARCINI PRIORITARE ÎN FAȚA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI AGRICOL SUPERIOR

— Interviu cu prof. dr. **ILIE DUVLEA**, rectorul I.A.T. —

tivitate desfășurată stabilind măsuri concrete de transpunere în practică fără întârziere a prețioaselor indicații. În acest sens ne-am propus să acționăm cu mai multă hotărîre în direcția generalizării și aplicării în producție a rezultatelor cercetării științifice fapt ce se va concretiza în următoarele: preluarea a 4 unități agricole din zona colinară și a solurilor grele care vor deveni unități pilot în județul nostru, unități unde se vor aplica de către cadrele didactice și studenți rezultatele cercetărilor noastre; organizarea de brigăzi științifice complexe agrozooveterinare care vor acorda asistență tehnică de specialitate în consiliile unice agroindustriale din județ; organizarea tuturor acțiunilor de reciclare a specialiștilor din agricultura județului.

Pe lângă aceste acțiuni conducerea institutului, de comun acord cu organele agricole județene a desemnat 24 cadre didactice, profesori și conferențieri care vor îndruma nemijlocit activitatea de producție într-o serie de cooperative agricole de producție situate cu precădere în zonele de deal, contribuind la sporirea producției agricole.

O altă direcție în care preocuparea noastră va trebui să sporească este aceea ca studenții împreună cu cadrele didactice să participe efectiv la lucrările agricole din județ, să se constituie drept o parte a forței de muncă. Acest lucru s-a realizat de fapt de mai mulți ani atît în cadrul S.D.E. cît și în alte unități agricole din județ. Anul acesta, spre exemplu, studenții noștri participă la lucrări de recoltare, transport și depozitare a produselor agricole, la eliberarea terenurilor și la semănat. În plus, cca. 200 studenți lucrează ca tractoriști pe raza a 8 stațiuni de mecanizare din județ efectuînd lucrări de arat și de pregătire a patului germinativ în vederea semănatului.

— Pe traseul tradițional al integrării învățămîntului cu cercetarea și producția există, încă, momente de întârziere în aplicarea imediată în practică a rezultatelor cercetării. În ce fel se realizează direcționarea tematicii de cercetare spre obiective prioritare și cum se acționează pentru scurtarea drumului dintre cercetare și producție? Din care necesități ale producției derivă planul de cercetare al institutului?

— În activitatea de cercetare științifică a Institutului nostru au fost obținute rezultate valoroase, printre cele mai semnificative amintim: crearea a 4 soluri de orez și a unui soi de grâu, a unor hibrizi de ceapă și tomate, s-au perfecționat tehnologiile de cultură la principalele specii și s-au elaborat tehnologii pentru ameliorarea solurilor sărăturate și acide, s-au introdus în practică sisteme noi de fertilizare la principalele culturi. În domeniul zootehnicii s-au obținut rezultate bune în realizarea programului de ameliorare a taurinelor și ovinelor, s-a creat un hibrid tetrarasiat de suine, s-au îmbunătățit tehnologiile de creștere a animalelor, s-au valorificat noi surse furajare, s-au preparat noi produse medicamentoase de uz veterinar etc.

Menționăm că întreaga tematică de cercetare derivă din necesitățile imediate ale producției urmărind crearea de material biologic superior, folosirea rațională a fondului funciar, perfecționarea continuă a tehnologiilor, prevenirea și combaterea bolilor și dăunătorilor.

În legătură cu valorificarea cercetării științifi-

ținute în toate sectoarele, dar mai cu seamă în cultura grîului, s-a decernat S.D.E. în anul 1978, prin Decret prezidențial Ordinul „Meritul agricol cl. I”. În perspectivă S.D.E. își va amplifica valențele sale instructiv-educative și de producție în pas cu revoluția tehnico-științifică și cu rezultatele cercetărilor proprii îndeplinindu-și dubla sa menire de atelier școală pentru pregătirea practică a viitorilor specialiști cît și ca unitate de producție.

S.D.E. va cunoaște în viitor o puternică dezvoltare pe toate planurile prin sporirea bazei materiale, prin folosirea unor tehnologii perfecționate, exercitînd o influență tot mai mare asupra întregii agriculturi din partea de vest a țării.

— **Legarea învățămîntului de cercetare și producție oferă premisele ca la sfîrșitul facultății studentul să fie în măsură să se integreze imediat, fără greutăți, în viața economică a județului. Considerați că școala superioară agricolă timișoreană corespunde acestui deziderat? Care sînt argumentele ei?**

— Considerăm că școala superioară agricolă timișoreană prin baza sa materială existentă, prin felul în care își desfășoară în prezent activitatea, prin legarea strînsă a învățămîntului cu cercetarea și producția reușește să formeze cadre ingineresti necesare agriculturii țării noastre, capabile să se integreze rapid în producție.

— **Prezența cadrelor didactice și a studenților în viața unităților agricole ale județului se impune ca o reală necesitate. Care credeți că vor fi primele efecte ale acestei atît de necesare implicări? Cum se va reflecta acest fapt asupra calității învățămîntului superior? Dar asupra organizării muncii în agricultură?**

— Am arătat că toate cadrele didactice de specialitate, precum și studenții Institutului nostru sprijină direct activitatea de producție a unităților agricole din județ, participînd la organizarea și desfășurarea proceselor tehnologice din aceste unități, acordînd asistență tehnică necesară, introducînd rezultatele propriilor lor cercetări științifice.

Prezența acestora în viața unităților agricole se va reflecta în primul rînd în obținerea unor producții mai mari față de cele obținute pînă acum, dar ciștigul cel mai mare pentru noi constă în creșterea calității învățămîntului agronomic printr-o mai strînsă legare a acestuia de problemele concrete ale agriculturii.

— **În încheiere aș vrea să vă referiți la modul în care trebuie înțeleasă implicarea Asociațiilor studenților comunisti, a tutorei studenților, în rezolvarea acestor sarcini de o majoră importanță pentru bunul mers al agriculturii românești?**

— Noi considerăm că nu putem separa sarcinile cadrelor didactice de cele ale studenților în rezolvarea problemelor majore care stau în fața agriculturii românești. Sarcinile noastre sînt și ale studenților și prin urmare împreună trebuie să ne implicăm în modul cel mai hotărît și cu maximă responsabilitate la transpunerea în practică a indicațiilor secretarului general al partidului, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**.

Interviu consemnat de **GHEORGHE CRIȘAN**

Apoi am trăit din nou

— Am să încep cu o întrebare aparent bizară. Cum îți se pare viața, Erwin?

— Fantastică. E ca o simfonie care curge peste noi, ne impresionează, uneori e ca o cascadă, alteori curge lină. Trăiesc și simt că trăiesc.

— Și asta poate fi aproape totul. Dar să le spunem și cititorilor ce îți s-a întâmplat. Să începem deci cu începutul: într-o dimineață de aprilie, Pohl Erwin, student în anul V al Facultății de medicină a suferit un politraumatism în urma unui grav accident și a fost internat urgent la secția de reanimare a Spitalului județean. Cum s-a întâmplat de fapt, Erwin?

— Într-o luni dimineață, înainte de ora 6. Mă grăbeam să ajung la prima oră de curs, la Spitalul Județean. Veneam de acasă. Voiam să ure în tramvaiul nr. 8, la stația din fața Casei de cultură a studenților. Pe trecerea de pietoni, la curbă, am fost surprins și prins efectiv între două tramvaie. Urmările au fost: fractură de bazin, hemoragie internă și apoi a survenit senzația de moarte iminentă. Am fost transportat de urgență acolo unde doream să ajung inițial, dar nu la curs, ci la reanimare.

A fost prima mea absență de la cursuri, care s-a prelungit până în iulie.

— Spuneai, prima ta absență. A fost ea un semn de alarmă pentru colegi?

— Da. Au aflat repede că mă află la reanimare și au venit chiar în aceeași dimineață să mă vadă.

— Și după aceea?

— Pentru ce s-a întâmplat după aceea, nici nu știu cum aș putea să le mulțumesc.

— Oricum, cea mai mare satisfacție a lor probabil este faptul că te afli printre ei.

— Poate ai dreptate, dar eu aș vrea să le mai spun încă o dată, cu riscul de a mă repeta, că ajutorul lor a fost de neprețuit, a însemnat extrem de mult pentru mine. Nu numai că s-au sacrificat pe ei, donând în total peste șapte litri de sînge necesari reînălării mele cu viața, dar au stat tot timpul cu mine, mi-au adus cursuri m-au încurajat, m-au supravegheat în momentele critice. Și asta mai mult de două luni. Au dovedit încă o dată că vor fi medici de nădejde, au dovedit că știu să fie adevărați colegi adevărați oameni.

— Ai putea numi pe cițiva dintre ei?

— Toți. Dar dacă vrei cîteva nume, Maria Simșoară, Ioan Romașcu, Tudoran Valentin, Mihai Fităru, toți ceilalți. Fiindcă am ocazia, aș vrea să le mulțumesc și pe această cale tuturor prietenilor, medicilor, tuturor celor care m-au ajutat să mă prind din nou de mîna cu viața.

— Care au fost reacțiile viitorului medic, în postura de bolnav?

— Ciudat, sau firese; dar îmi analizam stările, dădeam răspunsuri cît mai amănunțite asupra simptomelor resimțite.

— Am înțeles că ai lipsit foarte mult de la cursuri. Cadrele didactice au înțeles delicata situație în care te afli?

— Da. Și la acest nivel mi s-a purtat de grijă. Mi s-a propus repetarea anului ca să am timp să mă refac, dar am respins-o pe motiv că nu simțeam nevoia unei convalescențe prelungite și nici nu voiam să mă despart de colegii mei.

— Deci ești acum în anul VI și în curînd vei părăsi băncile facultății. În ce domeniu dorești să te specializezi Erwin?

— Îmi place chirurgia. Acum, mai mult ca niciodată simt că înseamnă efectiv prezența unui me-

dic, o mîna fermă, pricepută, și un suflet mare. Și sper că peste ani o să mă revanșez, dacă aceasta se poate numi revanșă, redînd viații multe, multe vieți.

VALI VALCANEANȚU și ȘTEFAN FLOREA

PORTRET ÎN... AMORSĂ

Există persoane aferente care, răsucind pe degete legături de chei, se află în treabă peste tot locul, întîrzie la ore sub pretexte bine întemeiate și departe de orice obicei și oameni calmi și liniștiți, preocupati de o groază de lucruri despre care noi, studenții de rînd, nu prea știm multe, persoane care pe lingă „funcție” mai au și acoperire și încă una serioasă, constînd în muncă, perseverență, de zi cu zi și de ce n-am spune-o, de noapte de noapte...

Și ca să certifice afirmațiile pe care le susțin nu e nevoie să scriu decît un nume **Mioara Dobre**, anul IV, filologie. Am reușit să-i răpesc cîteva minute. Într-o pauză, ca să vorbim despre ea și munca ei, dar m-a sfătuit să nu insist, să nu abuzez, să nu supralicitez... și iată-mă cu stiloul plin de reticențe purcedînd la inserarea unui portret... în amorsă.

Mioara Dobre: „Importantă e munca pe care o fac... În cadrul Comisiei politico-ideologice pe facultate, am satisfacția colaborării cu foarte mulți oameni a căror preocupare și interes activ pentru probleme actuale îi ridică pe treapta urei înțelegerii superioare a formelor lumii actuale. Esențială nu e coordonarea și controlul activității, ci participarea, implicarea fiecărui din noi...”

— Se pare că roadele implicării despre care îmi vorbești, s-au vădit o dată mai mult cu ocazia Simpozionului organizat la Timișoara în acest an. Lucrarea ta intitulată: „Relația național-internațional în cultură din perspectiva documentelor P.C.R.”, a luat locul I. De fapt, participarea la sesiuni științifice și simpozioane a devenit pentru tine o obișnuință, o necesitate chiar...

— Fac parte din Colectivul de esperanto-interlingvistică al Academiei de științe sociale și politice. Am contribuit la organizarea conferințelor pe țară, am publicat lucrări în ultimele trei volume ale cercurilor științifice și în revista „Esperanto” și am lucrat de asemenea la un manual și un dicționar de esperanto. Mi se pare o muncă fantastică, sint „fanatică” de-a dreptul, așa cum eram înainte cu pictura... Promovarea ideii unei limbi internaționale este, în primul rînd, o soluție democratică a rezolvării multor probleme care confruntă lumea actuală și a milita pe acest tărîm mi se pare șansa unor deschideri neobișnuite.

— Ceea ce nu bănuiam eu e cochetarea cu ictura... De cînd?

— De la grădiniță... dar, acum...

— Înțeleg, nu prea ai timp.

— Trebuie să citești într-una... Bibliografia și ceva în plus, ca să te simți acasă cît de cît...

— A'propos, tot naveta săptămînală?

— Da, acasă... Rareori plec din Universitate înainte de ora opt seara. Simbătă însă plec acasă...

Azi e simbătă... e o zi de septembrie torid... Mîine e duminică și după toate previziunile vara mai agonizează încă în arome de tîmboasă... dar Mioara nu va ieși la peisaj, ci va rămîne în dosul ferestrelor, conspectînd... Fișele ei lunguiețe, de care s-au bucurat ațîția.

LUCIA STOICA

Modernizarea procesului de învățămînt (I)

După cum rezultă din documentele celui de-al XII-lea Congres al P.C.R. și din alte documente de partid și de stat, etapa pe care o parcurge în prezent țara noastră e caracterizată de necesitatea trecerii la o nouă calitate, superioară, în toate sferile de activitate.

În acest cadru complex și cu exigențe sporite, un loc central îl ocupă învățămîntul superior, mijlocul principal pentru formarea cadrelor de specialitate, pentru educarea și formarea omului nou.

Avînd în vedere trecerea la o nouă calitate în domeniul învățămîntului, încă de la începutul anului universitar s-a acordat o atenție deosebită organizării muncii în toate facultățile.

În cadrul măsurilor stabilite pentru asigurarea îmbunătățirii conținutului procesului de învățămînt s-a pus accent și pe modernizarea tematicii proiectelor de diplomă, a lucrărilor de laborator, urmărindu-se folosirea cît mai judicioasă a spațiului de învățămînt, a aparatului și instalațiilor existente în laboratoare, precum și realizarea unui grad mai bun de corelare a conținutului cursurilor și formelor aplicative de învățămînt.

LA UNIVERSITATE

La Facultatea de Științe ale naturii s-a acordat o atenție deosebită nivelului științific al cursurilor la anii terminali și de specializare la secțiile de matematică, informatică și fizică, urmărindu-se introducerea în cadrul disciplinelor de la acești ani de studiu a celor mai noi lucrări ale științei din aceste domenii.

În lumina concepțiilor materialist-dialectice despre viață și societate, Facultatea de filologie a urmărit cu perseverență revizuirea judicioasă a programelor analitice, insistîndu-se în mod deosebit asupra actualizării lor, corelarea mai strînsă a conținutului acestora în raport cu noile cerințe ale învățămîntului și culturii din țara noastră.

Pornind de la necesitățile actuale ale economiei românești în pregătirea viitorilor economiști, catedrele și disciplinele de profil economic se preocupă continuu pentru ca studenții să cunoască noile metodologii de calcul ale eficienței economice, datele actuale privind calitatea produselor și a producției, metodele unitare de dimensionare a sistemului de producție în corelare cu determinarea capacității de producție.

Exigențele impuse de transmiterea unui mare volum de cunoștințe în continuă schimbare, într-un număr limitat de ore, cer o permanentă perfecționare a metodologiei didactice, o permanentă preocupare pentru găsirea unor mijloace moderne care să permită sporirea eficienței procesului de învățămînt. Pornind de la aceste cerințe și pe baza unei experiențe cîștigate în acest sens, colectivul de psihologie-pedagogie se va preocupa făcînd apel la mese rotunde și la debateri, de pregătirea cadrelor didactice în domeniul psiho-pedagogic.

O atenție sporită a fost acordată de conducerea facultății pentru elaborarea unor programe adecvate de practică, diferențiate în raport de specificul fiecărei specializări.

Organizarea în ultimii ani a practicii pedagogice a studenților din domeniul filologie și matematică, în școli din centre muncitorești și din mediul rural, a dus la o apropiere reală a studenților de viitoarele lor locuri de muncă, precum și la creșterea responsabilității studenților, față de munca desfășurată în școală.

O bună parte din practica studenților de la matematică, informatică, fizică și științe economice, a fost orientată spre însușirea practică a limbajelor de programare, ajutîndu-i astfel să lege logica și gîndirea matematică de procese complexe ce se materializează în ultimă instanță în bunuri sociale menite să înlesnească munca omului.

Practica studenților din domeniul economic, în cele peste 50 de unități industriale, din construcții, transport și unități bancare, a permis viitorilor economiști să-și consolideze cunoștințele însușite la disciplinele de specialitate sau să-și pregătească lucrările de licență cu teme ce interesează direct producția.

TEODORA IDVOREAN
FLORIAN MIHALCEA

STUDENȚI DE NOTA 10

Există un secret al succesului continuu, dar un secret gata să se dezvăluie celor care bat cu hotărîre la porțile lui. Și există mai ales un fel de a nu pregeta niciodată, de a trudi mereu și mereu, există, deci, această continuă stare de alertă pe care o numim pasiune.

Este lucrul la care ne gîndim în prima clipă a unei întîlniri ce poartă pecetea muncii și a victoriei depășite.

Marti, 20 octombrie — Cantina nr. 1 — seara festivă a studenților care pînă în această clipă (pentru unii această clipă înseamnă absolvirea facultății) nu au „grevat” nici măcar cu un nouă.

O seară binemeritată, ce s-a bucurat de participarea conducerii centrului universitar și a institutelor de învățămînt superior, o seară solemnă, căruia nu i-a lipsit, însă, veselia, muzica și dansul — pentru toți cei 370 de studenți de nota 10 din facultățile timișorene.

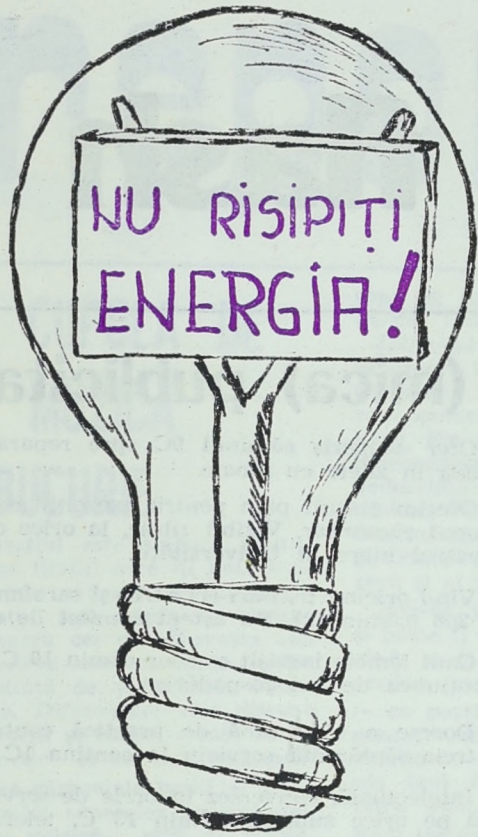
Felicitări tuturor acestora și mai ales celor zece posesori ai diplomelor de onoare: Dărăbuș Gheorghe (V, Zootehnie), Gersak Emil (V, Medicină generală), Matisz Ana Maria (V, Electrotehnică), Munteanu Radu (V, Electrotehnică), Vasile Radu (V, Electrotehnică), Birzan Petru (V, Chimie), Stuhmüller Mariane (IV, Filologie), Vărgatu Adrian (IV, Științe ale naturii), Crăiniceanu Gheorghe (IV, Științe ale naturii), Zawadzki Waldemar (IV, Stomatologie), Borlea Elisabeta (IV, Stomatologie), Borha Virginia (absolventă, Stomatologie), Voiculescu Mirela (absolventă, Stomatologie), Grigoraș Dorin (VI, Medicină generală), Țurcanu Luminița (VI, Medicină generală), Szubanski Ana (absolventă, Medicină generală).

RADU CIOBOTEA

CLAMEN

DIN NOU DESPRE... PRIZE

Administrarea energiei electrice este, după cum se știe, una dintre problemele majore ale complexului studențesc. Se impune, așadar, luarea unor măsuri ce vizează raționalizarea consumului de curent electric în cămine, măsuri de a căror aplicare răspundem în primul rând, fiecare dintre noi, studenții.

Articolul de față va pune în lumină hotărârile luate de conducerea Institutului Politehnic timișorean, în vederea soluționării fără întârziere a acestor dificultăți.

— **Tovarășe prorector OVIDIU CRIȘAN, știm că la nivelul rectoratului I.P.T. problema administrării energiei electrice în căminele studențești este un punct arzător la ordinea zilei.**

— Într-adevăr, la începutul acestui an universitar în cadrul conducerii Institutului nostru s-a dezbătut problema raționalizării consumului de energie electrică. Doriința noastră este de a nu prejudicia cu nimic activitatea studenților din cămine, de a sprijini buna desfășurare a tuturor acțiunilor studențești din spațiul Complexului, asigurând în același timp un consum de curent electric care să nu depășească — așa cum s-a întâmplat de multe ori — cotele stabilite.

— **Ce măsuri concrete s-au adoptat în vederea soluționării acestei probleme?**

— S-a recurs la o limitare a puterii absorbite de prizele din camerele studenților, dimensionată pentru a fi suficientă pentru iluminarea în permanență.

Înainte de aplicarea acestei măsuri, un student înregistrat în medie pe trimestru un consum echivalent cu acela al unei familii de patru persoane într-un an. Cred că exemplul este suficient de sugestiv pentru a avea o imagine a întregului consum care se înregistrează în complex.

Până acum studenții erau puși în situația de a limita timpul de administrare a energiei electrice, problema care este implicit rezolvată prin aplicarea acestei hotărâri.

Trebuie specificat, de asemenea, faptul că această raționalizare nu face absolut necesară limitarea cantității de curent destinată consumului. La acest punct, însă, este rindul studenților să-și spună cuvântul, fiindcă problema nu poate fi definitiv rezolvată decât prin sporirea grijii și spiritului lor de răspundere. Există, după cum se vede, toate condițiile pentru ca dificultățile „energetice” să fie în curând depășite.

— **Am constatat totuși faptul că la o serie de cămine curentul continuă să fie oprit între anumite ore, chiar și acum, după aplicarea acestei măsuri. Care este explicația?**

— E adevărat, și mă bucur că ați pus această întrebare, fiindcă ea atinge o chestiune esențială. Faptul semnalat este, după părerea mea, foarte trist, cu atât mai mult cu cât trebuie să vă mărturisesc că vina o poartă unii studenți. La căminele în cauză au existat cazuri nu numai de comportare neregulamentară, dar pur și simplu de vandalism. E suficient dacă amintesc distrugerea tablourilor de siguranță, deși regulamentul acordă numai electricienilor în serviciu dreptul de a avea acces la ele, în vederea remedierii defecțiunilor.

Profit, deci, de acest prilej, pentru a adresa tuturor studenților rugămintea de a respecta întru totul măsurile adoptate, măsuri care sînt menite asigurării unor condiții raționale de viață și studiu din complexul studențesc al centrului nostru universitar.

Interviu de ȘTEFAN FLOREA

CÎNTÎND ÎN PLOAIE

Și ce dacă plouă? Plouă cu gânduri bune (de)spre Recaș. Ne îndreptăm într-acolo plini de speranța că se va opri ploaia. Ori-cum spectacolul urmează să se desfășoare în aer liber.

Sosim la Recaș, unde, cu toată nedumerirea tovarășului director al I.A.S.-ului, obținem aprobarea de a intra la fermele studențești („Mergeți, dacă tot ați venit, dar o să vă cam plouă...”).

Da, într-adevăr, ne plouă zdravăn, dar sîntem la doi pași de ferma nr. 3. Doi pași foarte greu de făcut, fiindcă pe distanța lor se află Poarta în frunte cu portarul său, care nici el nu înțelege cu nici un chip rostul nostru aici, și, mai ales, acum.

Pînă cînd, într-un tîrziu, ni se îngăduie să coborîm din autocar, încărcăți cu stații, microfoane, instrumente și reflectoare, stîrnind uimirea personalului local.

Se pregătește începerea programului, timp în care, minăți de curiozitate, ne strecurăm prin gru-

purile de studenți care se adună într-o afluență continuă (privim, ascultăm, întrebăm).

„Norma? Se poate face, chiar dacă strugurii sînt mai mici mici Umplem coșurile cîte doi și le golim în benă. Asta-i tot”, îmi explică **Dinu Bosrod** și **Marcel Spanciu**, I, E.T.C.

Cîțiva din II E îmi povestesc:

Cîțiva din II E îmi spun:

— Pe motiv că sîmbătă am re-nunțat la prînz ca să ajungem mai repede în Timișoara, duminică nu ne-a așteptat nici o mașină la gară — și ferma nu-i aproape... iar luni dimineața nu ni s-a dat dejunul. „Răzbunarea” a fost cruntă: am intrat în vie nemîncăți, ne-am depășit norma și am recștigat încrederea conducerii I.A.S.

Începe muzica și totul capătă altă înfățișare. Lucirile reflectoarelor au mai des aici ceva neobișnuit, o frumusețe stranie, aproape indescriptibilă.

Plouă, dar o ploaie care nu ne umple de regrete bacoviene și nu ne împovărează cu halucinația pustietății, e toamnă, da ro toamnă pe care o întorcem de la rosturile-i triste și o sărbătorim cu veselie. „Căci, într-adevăr, ne învesește pînă și ploaia, pînă toamna din al cărei belșug culeg cole-

gii noștri, ne înveselesc melodile, discuțiile, prietenii legate sub cerul ca o streășină spartă. O glugă (**Balint Alexandru**), I E.T.C.) îmi mărturisește, „printre picături”:

— Mi-a spus cineva, care a terminat facultatea, că în studenție merită să faci toate lucrurile posibile!

Au început să sosească studenții de la fermele învecinate (III, E.T.C.) uzi, dar de loc... „plouați”. Mecul de la televizor este lăsat să continue, doar că telespectatorii devin tot mai puțin numeroși.

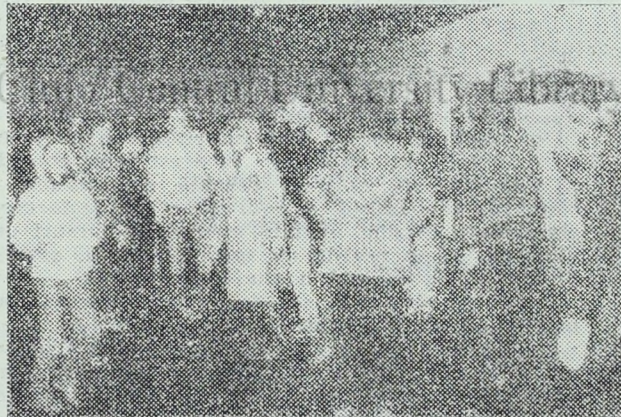
Ploaia nu contenește să cadă (mai mult, chiar „ploaia danseză împreună cu noi”), dar se anunță că a sosit **Radu Dorin**, de la o fermă mai îndepărtată, și că ne va cînta. Se formează repede un semicerc și cîntăm cu el.

T. T. citește o parodie la „Miorița”, pe teme ținînd de munca cîmpului, evident. Și iar cîntăm și rîdem; frigul se întesește și ploaia nu se mai oprește... S-a făcut tîrziu... ne vedem nevoiți să ne oprim cu părere de rău, ce-i drept.

Seara oferită studenților aflați la culesul strugurilor, la Recaș, a fost, după părerea lor, mai puțin seacă decît celelalte.

Vrem să credem că nu din cauza ploii...

VALI VALCANEANȚU

Sub semnul belșugului

În mod tradițional, dar nu lipsit de spontaneitatea specifică studențească anul universitar debutează în amfiteatrele... recoltei. Sau mai bine zis, în amfiteatrele întrecerii cu sine și cu ceilalți ale veseliei și muncii, ale unui octombrie ce vrem să însemne belșug.

Prin aceasta, studenții se integrează pulsului normal al economiei țării. Să poposim deci, în preajma citorva colective care, datorită rezultatelor obținute, merită cu prisosință acest lucru.

● Brigada anului II C.C.I.A. a Facultății de construcții a efectuat practică la fermele 8 și 10 din Cenad (I.A.S. Sînnicolau Mare). După două săptămîni de muncă, cifrele pot vorbi de la sine: 250 tone porumb depănușat și prefirat manual, 120 hectare capitule de floarea-soarelui recoltate, 50 tone porumb încărcat, treieratul staționar al florii soarelui timp de 70 de ore. Epilog — premii ce totalizează valoarea de 5.000 lei, o scrisoare de mulțumire adresată de către conducerea fermei, rectoratului I.P.T., și... felicitările noastre.

● Culegînd roșii pe terenurile întreprinderii „Fructus” anul II și

anul I Contabilitate și Economie agrară a Facultății de științe economice au realizat în cele două săptămîni de practică o producție în valoare de 100.000 lei.

Secțiile de Economia industriei și Finanțe-contabilitate au lucrat în depozitele I.L.F. Timiș. Se muncește în continuare la strînsul legumelor, strugurilor, la Fructus, la A.E.S.C. Teremia Mare, la Recaș. 130 de studenți ai Institutului de Medicină din Timișoara și-au efectuat practica agricolă în județul Mehedinți, la fermele întreprinderilor agricole Gîrla Mare și Dealul Viilor, aducîndu-și contribuția la culesul strugurilor din cunoscutele (mai ales ultima) podgorii.

Hărnicia viitorilor medici a fost pe bună dreptate recunoscută de gazdele mehedințene.

Studenții Institutului Agronomic timișorean au realizat lucrări în valoare de 25.000 lei, muncind în ferma proprie din cadrul Stațiunii didactice și experimentale.

● Acțiunile de campanie agricolă ale studenților de la Universitate totalizează pînă în prezent 160.000 lei.

● La I.A.S. Cărpiniș, studenții Facultății de filologie au recoltat legume în valoare de 22.000 lei.

R.C.

Puncte de vedere

flash

SĂ ÎNTILNEȘTI „PRIMARI” FERICIȚI...

— FLORIAN ILIEȘ, ești student în anul III, la Facultatea de filologie și noul președinte al Comitetului studențesc de complex. Ce cauți în această funcție un filolog?

— Pentru cei care îmi cunosc activitatea nu pare nimic ciudat. Am activat doi ani în Comisia socială la nivel de centru și am câștigat ceva experiență. Cât despre facultatea mea, nu uita că acest complex este de-a un complex... internațional, unde locuiesc tineri veniți din foarte multe țări ale lumii...

— Sper să ajungi la un limbaj comun cu toți studenții fără să apelezi la cunoștințele tale de specialitate! Cu ce gânduri pornești la drum?

— Dă-mi voie să-ți răspund la acea-tă întrebare cu o cugetare a marelui nostru istoric Nicolae Iorga: „Partea prin care ești nemuritor este amestecul tău în conștiința oamenilor”...

— Sper că nu vrei ca din această perioadă să îți se tragă nemurirea?...

— Nu, dar pornind de la acest adevăr voi încerca (e o dorință mărturisită) să fac tot ce-mi stă în putință pentru a asigura un climat de muncă și viață dintre cele mai plăcute pentru cei aproximativ 14.000 de studenți, locatari ai unuia din cele mai frumoase complexe studențești din țară. Totul depinde însă de felul în care fiecare student va înțelege că numai prin implicare se poate ajunge la realizare...

— Platforma de lucru a noului președinte impune o platformă și pentru comitetul pe care îl conduce. Ce rol va avea Comitetul studențesc de complex?

— În condițiile în care fiecare student va și să se integreze activ și permanent în toate acțiunile ce se desfășoară în cămine, consider că rolul comitetului este acela de catalizator al acestor acțiuni, de oglindă fidelă a activității fiecărui cămin. El poate să generalizeze inițiativele valoroase care apar la un cămin, poate să centralizeze problemele cu care se confruntă fiecare comitet și să prezinte organelor superioare pe acelea care necesită asemenea competențe în rezolvarea lor. Vom încerca să asigurăm, cu sprijinul permanent al comitetelor de cămine și de cantine, ordinea și disciplina în complexul studențesc, intervenind operativ și eficient în sprijinul studenților... Studenții trebuie să simtă că sunt singurii beneficiari ai propriei lor activități.

— Care sînt punctele slabe care persistă în activitatea din complexul studențesc și ce crezi că ar trebui întreprins pentru înlăturarea lor?

— Din păcate, persistă încă la unii studenți, e drept puțini la număr, o anumită merție, o mentalitate conform căreia ei se integrează în mulți-

me mai greu, că acțiunile care se organizează sînt făcute pentru comitetele de cămin și nu pentru ei. Trebuie schimbată această optică greșită, optică provenind din faptul că acești studenți nu au lărat acasă prea mult și deci nu sînt obișnuiți nici să muncească în comun.

Un alt punct vulnerabil este conștientizarea cu atelerele de reparații de la institute. As solicitat, în acest sens, din partea serviciilor sociale mai multă operativitate, mai multă solicitare și, de ce nu, mai multă competență și interes din partea „meseriașilor”. Este deficitară și colaborarea comitetelor de cămin de la anumite cămine cu directorii educativi care nu înțeleg că sînt colaboratorii comitetelor și veriga în relațiile cu organele de învățămînt, și nici într-un caz, aici, conducătorii activității din cămine.

Și încă un lucru important: se face prea puțin pentru transformarea complexului studențesc într-o zonă cît mai plăcută tinerescă. Există o reacție nejustificată față de multe acțiuni de muncă patriotică de înfrumusețare a complexului, de asigurarea unor noi obiective în perimetrul complexului. Încercăm, de foarte mult timp, crearea unei baze sportive proprii, încercăm să reparăm aleile din complex, să cultivăm flori, să facem zona complexului cît mai curată. Iată de ce vom avea ca principal obiectiv al activității noastre angajarea largă, a tuturor studenților, la acțiunile care le desfășurăm în perimetrul acestui mini-orășel.

— Vorbești ca un adevărat primar. Ce acțiuni imediate ai vrea să realizezi împreună cu comitetul de complex?

— Acțiunile pe care vrem să le declanșăm sînt, în general, cu bătaie mai lungă. Comitetul de complex vrea să se impună în conștiința studenților nu prin măsuri drastice, prin sancțiuni și excluderi, ci printr-o activitate susținută, prin asigurarea unei ambiante sănătoase, tinerescă, prietnică studiului și petrecerii în mod plăcut a timpului liber. Asta nu înseamnă că vom tolera actele de indisciplină și lipsurile unor studenți sau comitete. Vom încerca să dăm o nouă dimensiune relațiilor noastre cu serviciile administrative ale institutelor, cu celelalte instituții care deservesc zona complexului (posta, întreprinderile de comerț, cooperativele prestatoare de servicii), impunînd complexului ca un cartier distinct al municipiului, cu o viață aparte, cu particularitățile date de caracterul lui „internațional”. În acest sens, consider că este necesară, și ar fi indicată, deschiderea în complex, de urgență, a unui punct de desfășurare a ziarelor și cărților, axat în special pe cursuri universitare și pe reviste de specialitate. Și, asta nu ar fi singura dorință a studenților.

— După cite știi, s-a dat startul într-o „competiție” specifică complexului studențesc...

— Eu aș vrea să cred că acest concurs „Căminul — școală a vieții în colectiv”, cum este denumită adesea întrecerea între cămine și cantine, nu va fi singurul catalizator al activității care se va desfășura în perimetrul complexului studențesc. El trebuie să fie cadrul și nu mobilul activității curente a studenților. Dacă vom ajunge să nu mai vorbim de concurs, dar să constatăm aceleași rezultate bune, înseamnă că am reușit ceva în munca cu studenții...

— Acum vorbești ca un student sau în numele lor?

— Aș fi fericit ca fiecare student să gîndească la fel. Atunci ai avea prilejul ca să întilnești și tu „primari” fericiți cu adevărat...

— Îți dorește să ai parte și tu de această fericire...

GHEORGHE CRIȘAN

A (mica) publicitate

• Ofer acoperiș căminul 9C spre reparații. A se vedea în zilele cu ploaie.

• Oferim gratuit pian pentru exerciții muzicale în timpul cursurilor. Vizibil zilnic, la orice oră, în amfiteatrul mare al Universității.

• Vînd oricînd tricouri (ITALY) și sarafane. Camera 208 (cămin 22). Nu aștept comitet de cămin.

• Caut femeie îngrijit coridor cămin 10 C. Pierdut noțiunea de autogospodărire.

• Dorește o săptămîină de practică contra cea de-a treia săptămîină serviciu la cantina 1C

• Intelectuală, conversez în orele de serviciu la poartă pe orice subiect, Cămin 13 C, telefon interior 151.

• Găsit 5 portari zilnic la cantina 1C. Cedez și la alte cantine, la ușile din spate.

• Tînăr cu pretenții caut tînără cu punctaj pentru garsonierele Politehnicii.

• Studenți complex studențesc așteptăm activizarea echipelor de intervenții și reparații specializate. A se lua măsurile corespunzătoare.

• Pierdut propaganda vizuală din multe cămine. Găsitului mare recompensă.

• Portăreasă căminele 20 și 21 ofer gratuit în fiecare noapte scandaluri de bună voie și treziri la orice oră. Bună stare de ebrietate.

Telegrame

• Lipsă portar la căminele 2 MV, 22/C. Stop. • Portăreasă în stare de orice cămin. 17. Stop. • Presă distribuită aiurea P.T.R.R. Stop. • Lipsă teren sport complex. Stop. • Gazetă complex schimbat greu. Stop. • Gunoi neridicată cămine garsoniere. Stop. • Spectacol Dațina eșuat Reacă, cămin. Stop. • Zgomot mare, muzică tare cămin 17/C. Stop. • Difuzoare nu, cămine reduse la tăcere. Stop. •

V. D. TOTH

O mamă, dulce mamă, pe pat mai e o scamă...

Cazarea... într-un timp și patru mișcări

(Fotoreportaj de DAN PĂRVULESCU)

Mai greu îmi pare drumul la-ntors La cămin, la cămin, ce dezordine, „acasă”...

Cînd mama a făcut curat, pot să m-apuc și de ruțat...

reportaj

SUB CUPOLA DE VIS, MUZICĂ ȘI BUCURIE

Costineștiul este singura stațiune de pe litoral care îți pare dintru început predestinată a fi în exclusivitate sub stăpânirea tinereții. Pentru cei ce zăbovesc aici fie și câteva ceasuri, totul devine fără putință de schimbare, o halucinație. Difuzoarele sînt dispuse pretutindeni și Radiovacanta aruncă bezmetie în cei mai nedreptățiți dintre războaiele lumii — acela al armoniei sunetelor cu singurătatea — muzică, știri și glume, glume, știri, glume și muzică, muzică, muzică și muzică, indulcînd lucrurile reale, alungîndu-le pînă la porțile unei alte stări de agregare, de unde poate fi adulmecată în deplinătatea și desăvîrșirea ei. BUCURIA.

Trebuie știut însă că la Costinești nu se întîmplă numai muzică, ci se întîmplă tot felul de lucruri, care mai de care mai vrednice de a fi luate în serios. Și cum unul dintre cele mai serioase lucruri din lume este umorul, voi începe prin a povesti cititorilor noștri că aici s-a deschis, ce-i drept, de atunci a avut timp și să se închidă Salonul republican de grafică satirică al tineretului, unde semnalăm, printre altele, prezența reputatului caricaturist timișorean (tinăr, evident) **Horia Crișan**. Desfășurat pentru a patra oară din 1977 la Costinești, Festivalul filmului pentru tineret (1-9 august) ne propune, în afara spectacolului de calitate, o inevitabilă ierarhie în fruntea căreia dom-

nesc pe deplin „Croaziera” lui Mircea Daneliuc

Zăbovind încă în preajma „competițiilor” la nivel înalt și a spectacolelor cu justificate pretenții, vom aminti „Zilele jazzului” (25-28 iunie, din păcate!) prezentate cu binecunoscuta-i vervă și subtilitatea dedesubturi, de „moșu” (poreclit ad-hoc) Florian Lungu. Remarcăm debutul mai mult decît promițător al cvintetului „Omicron” din București și al grupului „Riff” — Sibiu.

Jazz-ul, însă, nu se oprește aici și poate fi regăsit în august, atunci cînd, în mod fatal, la organizarea serilor (noptilor) de jazz și rock — cu participarea formațiilor studențești din diverse centre universitare — îl întîlnim pe John (zis Ion) Bacălele, amicul nostru întru publicistică, amicul studențimii timișorene în ale jazz-ului.

Nu lipsește muzica disco, dimpotrivă, e atât de multă, încît uneori intră în stare solidă, Costineștiul colcăie de ritmuri disco, (cine nu crede, să dea o raită pe la „Vox Maris”), unde — după cum spun reclamele și nu numai ele — există indispensabilul videocasetofon, nu mai puțin indispensabila orgă de lumini și — punct de maximă atracție — „băutori alee”. Cine nu ne crede nici acum, e liber să treacă la „Disco Dacia”, unde n-ar fi exclus ca povestea să se repete.

Cei care nădăjduesc că acum vom trece de la muzică la altceva vor afla — indignați, și pe bună dreptate, — că de la muzică spre altceva nu se poate trece decît prin muzică. Fiindcă studenții și-au adus și ei ca să le treacă de urt grupuri folk, ansambluri folk (lorice), brigăzi (vezi pentru bibliografie brigada „Bum” a timișorenilor) și, cînd se supăra mai susnumiții, cîntă la Radiovacanta.

După cum ne explică un afiș din holul hotelului, „soarele, apa și plaja, cu binefacerile lor, consti-

tuie ceea ce numim o vacanță la mare”.

Vom nota, în consecință, la rubrica „binefaceri” întrecerile mai mult sau mai puțin sportive cum ar fi: înnot pe saltele, ștafeta în trei persoane, bătaia cu pernele (practicată, de altfel, și cu alte ocazii), alegerea cu oul în lingură (plagiat după proba de alergare cu oul în gură), alergarea în saci (cei cazați în corturi practică alergarea... după saci de dormit) trasul la parimă (unul din cele mai instructive și inteligente sporturi) etc. De specificat că, așa cum e normal, la aceste competiții cișigă întotdeauna cel mai deștept.

Bineînțeles, probele enumerate mai sus nu sînt singure, de capul lor cum s-ar zice, ci însoțite de sporturile clasice, cunoscute tinerilor de toate vîrstele. Spre exemplu, Hatha Yoga.

Imaginea activităților de tabără se cuvine a fi întregită de numeroase și interesante întîlniri cu grupuri de studenți din U.R.S.S., Polonia, R.D.G., Franța, sau de participarea la amenajările din stațiune.

Și, dacă ar fi să fie o rubrică a „revistei revistelor”, aici am spune cîteva cuvinte frumoase despre „Curierul de Costinești”, foaia realizată de B.I.T., cumpărată cu suflul la gură și citită pe nerăsuflăte (lucru are ridică, după cum se vede, probleme grave în regiunea plămînilor). Căci, pe bună dreptate, ziarul poate fi numit respirație. O respirație adîncă și curată, deși aerul la mare leagănă alge, sare și scoici, deși întotdeauna și despre orice mai rămîn lucruri de spus, deși ne gădîm acum cu toții cum de nu ne-a venit ideea să trîdim la tipărire a unei foi studențești în acest spațiu al studenției, sub această cupolă de vis, muzică și bucurie.

RADU CIOBOTEA

Alpinism cu mașină la scară

Dacă vacanța la mare este, de multe ori, un mod de autopedeapsă pentru toate „ușurătățile metropolei” (prin aplicare sistematică a gătutului la primus, prin spălat la cișmea, somn în roua zorilor; între ciuș-ciuș-măgăruși, curci plouate și gîndăcime locală; totul la temperaturi tropicale, caniculare etc.), vacanța la munte înclină să fie un transfer de tabieturi și ticuri spilcuite, de om civilizat, cu frizura modernă și ceas electronic.

Valea Prahovei, un fel de Vale a Soarelui în versiune mioritică, va deveni curînd cadrul necesar și suficient pentru toți evazionistii cu bilet în circuit; loc de pelerinaj pentru iubitorii de brădeț, cascade și șosele asfaltate sus plasate.

Fiecare tren descarcă în gările cu bine ațî venit în program permanent, multime de grupuri organizate (sindicat, O.J.T., O.N.T., B.T.T.) sau solitari cu bon la cantina-restaurant a hotelului, romantici în căutare de refugiu (cu încălzire centrală, dacă se poate), temerari alpinști (cu bigudiuri și buioțe în trusa de voiaj), soldați în permisie, elevi, studenți, bunici, ș. a.

Cu sîrguință, invadatorii de sezon se înghesuie în telecabinele policrome, vîslesc în diminețile cetoase prin aerul greu de sănătate; în fața ferestrelor deschise cu măsură, de teamă gripelor inopinate, respiră ritmic, cu tot plămînul conform indicațiilor ghidului O.N.T.; admiră peisajul, după marcaj și hărți turistice.

Timpul dintre mesele principale și-l petrec scriind cărți postale celor dragi și invidioși, făcînd coadă la telefonul Interurban, sau scoțînd economii de la C.E.C

Sus mîinile!

Sinaia, 27 august. Frig de stîrnit reumatismele. Iz de Șvițeria; birne maronii întrețesute pe fațade, inflație de chalet-uri în stiluri identificabile după

moda anului de construcție și bugetul proprietarului, răsfaț de balconase, obloane cu inimioare traforate, turnulețe, paratrăsnete...

În acest Eden cu generăle și pensionari gospodăroși, sucursală mult frecventată a Uniunii Scriitorilor, se aciuiește fie iarnă, fie vară, studențime de prin toată țara.

La „Movilița”, sus pe Furnica, dacă cineva se-nucumătă să urce preț de trei sferturi de oră (timp de asfixie + recăpătare a suflului inclus) poate avea bucuria să... nu dea de nimeni. În afară de Cerberii de serviciu (Voicu Matei, anul III, Petroșani, Mihai Bărbulescu, anul III, Constanța). Ceilalți, „beneficiarii”, „comendarii”... au zbughit-o care-ncotro (la Bran, Pîrîial Rece, Valea Doftanei, Caraman), „tăbărînd” asupra a tot ce poate fi văzut, tras în poză, ronțăit, fluierat și dansat.

Impotriva plictisului de orice culoare s-au inventat excursiile cu tabel nominal și aviz din partea medicului; au fost detașați, pe-o seară sau mai mult, „dinamitarzi” de vocație (un Florin, un Ghighi Bejan, o Mihaela Bustuchină).

Și cum vă spuneam, în această pustietate (de preabine), așteptîndu-i pe colegii de-o vacanță, Voicu Matei citește „Revolta de pe Bounty” re-chiziționată de la o fată din tabără și, pentru a descuraja eventualii intruși, dă drumul la maximum, în stații, imperativului-disco „Haut les mains!”

Nu trageți! Om bun!

Viața în (p)roz(ă)

Paradoxal, mai multe informații despre tabăra studențească de la Sinaia se pot obține în trenul Orient-Express, între Sighisoara și Copșa-Mică.

Spre dezamăgirea doamnei Agatha Christie, nici un subiect de roman polițist nu bîntuie prin vagoane doar grupuri de cehi blonzi vorbesc tare și cîntat; liceeni est-germani, și mai blonzi, bolmojese un fel de engleză de voiaj, în căntarea vagonului-restaurant; familii de ardeleni liniștiți își împărtășesc secretele; mame cu copii mici exasperează tovarășii de compartiment, controlori cumsecade trec „a nebăgare de seamă” pe lîngă cei trei tineri din vagonul 85.

EFORIE

Un redactor a primit într-o zi însărcinarea „du-te și vezi și tu ce mai e prin taberele alea de pe litoral, ai grijă să nu rămii proptit în Flipperu” de la Costinești că te cunosc eu... și dă o raită neapărat prin Eforie. După aia vîi și scrii”.

Zis și făcut. Ca să nu încurce borcanele, susnumitul a zis: „să mă duc întîu pe la Eforie și după... vedem noi”.

A coborît, care va să zică, din autobuz (de atunci, a preferat să nu mai urce niciodată într-un asemenea cazan pe rotii) și, ca orice om curajos care își ia destinul în piept, redactorul nostru a apucat — de asemenea pieptiș — strada zisă Ștefan cel Mare care l-a adus către Casino. (Dar, bineînțeles, pe la pitorescul bufet „Bicaz”). „Să întreb unde-o fi tabăra”. După indicațiile cunoscătorilor, tabăra părea a fi învăluită într-un mister de nepătruns. Fiindcă — lucru cu totul neobișnuit — se depărta mereu, risipindu-se în toate punctele cardinale. Dacă la Recepția unui hotel eroiul nostru a fost îndrumat „în sus” (ce-o fi însemnînd „în sus” pe litoral?), la următorul hotel indicațiile au fost „în jos sau la stînga, cum doriți”. „Pot alege?” — a întrebat acesta, uluit. Întrebarea fusese, se vede treaba, necurîncioasă, căci persoana căreia i se adresase nu mai catadicsi să răspundă. Către ora prînzului, pe o căldură năucitoare, redactorul — năucit, deci — se hotărî să întreb, clar și răspicat, unde se află comandamentul taberei fantomă. Zis și făcut, „De ce nu spui așa, draguț?” (El, draguț!). La vila „Balada”. „Și asta unde vine?” „Cum unde vine? Păi pe strada Dorului, normal”.

Normal, ar fi trebuit să și dea seama. Unde putea fi comandamentul mai lesne de găsit, decît în strada Dorului? Și ce credeți că era vis-à-vis de un grătar pe care erau fripiți cîrnăciori și de o bodegă nostimă ce poseda în taințele sale bere la halbă? Evident, „Balada”. Comandamentul — inclusiv comandantul de la care-i vine numele — era pe poziție. În zăpăceala colectivă, personajul nostru își făcu cu greu loc pînă la mult-căutatul comandant Ioan Rus — de la Politehnica clujeană. „Mă-ai venit și tu pe cap! A. reportaje... Aici degeaba ai venit”. „Cum degeaba?” — întrebă redactorul nostru — căscînd ochii a uimire și spaimă. („Ce-or să mă frece aia de la redacție dacă nu scriu nimic, mamă, mamă!”).

„Păi cine crezi tu că o să scrie cum o ducem noi aici? Aia trebuie să fie nebun. Păi știi tu unde-i tabăra? Peste tot, amice, dar mai mult nicînde. Cei 300 (trei sute) de studenți sînt cazați grupuri-grupulețe prin toată stațiunea. A, zici că se mai întîmplă, în schimb se duc, fac sport, dansează... Păi unde să faci sport, dacă n-au nici un teren? Dar de dansat, asta cu greu și cîtuși de puțin „în colectiv studențesc”. Fiindcă nu e voie să danseze decît în discotecă și, bineînțeles, n-au nici o discotecă... Doar în stațiune, da' alea sînt pline. Excursii? Abia acum (sîntem la jumătatea lui august) ne-a venit un autocar, da' e stricat. Pînă-n iarnă se repară. Acuma vezi? Scrii tu asta?”.

„Seriu”. Zis și făcut.

RADU CIOBOTEA

Fata, Lăcrimioara O. (anul II, chimie, Timișoara), povestește de „eroii din umbră” ai țerei de la Sinaia (și de pretutindeni), condimentul serilor culturale: blătuștii (mai bine-zis: um-blătuștii...)

Un „titlu” și o condiție ce ar trebui reabilitate: cîtor primejdii tin piept acestor cascadori fără atestat, cu ce risipă de ris și fantezie își plătesc prezența ilicită...

Acestor cavaleri cu spaime și prihană, intruchipare a prieteniei devotate care nu cere vreun „spor de perichitate”, acestor proscrisi cu ziua, hibrid între cameleon și floarea de colț, riscînd mereu și mereu, surghiunul și dezonoarea frîngîndu-și oasele în cele mai incomode locuri de dormit

(după norme prelungite de caraghiozificuri și jocuri de societate),

campioni ai hazului și neobrăzării, încovrigați în fotolii incomode, pîtiți sub paturi, ascunși în colțuri întunecoase, riscînd să se înabuse prin dulapuri, în caz de control de la comandament, acestor ființe modeste, mustind de talente, ce nu visează... „consacrarea”, acest „poem” reprobator.

— REPORTER —

salon literar

CENACLUL „PAVEL DAN“

După o primă ședință organizatorică, cenaclul „Pavel Dan“ și-a început din nou activitatea. În 4 octombrie 1981 a citit poezie Voicu David și s-a discutat volumul de poezie Citește de vindecare al lui Valeriu Drumeș, apărut anul acesta la editura „Litera“. Discuțiile dinamice au evidențiat în poezia lui Voicu David o structură complexă bazată pe ironie, dar depășind-o printr-o meditație gravă de subtext. S-au pus în lumină și riscurile formulei sale, ce poate aluneca în poantă superficială. Poemele sale au de multe ori o discontinuitate internă, o ruptură de regim primejdioasă discursului liric. Și-au expus punctele de vedere numeroși membri ai cenaclului (Lucian Petrescu, în referat dar și pe parcursul discuțiilor, Valeriu Drumeș, S.G. Dima, Eugen Bunaru, G. Terziu, Ion Monoran, Viorel Boldureanu, C. Ceausescu ș.a.).

În partea a doua a ședinței s-a creat o imagine de ansamblu a poeziilor lui V. Drumeș: voce lirică echilibrată, calmă, clasică, evitând stridențele și experimentul cu un anume risc de a rămâne în tradiționalism, depășit însă în poeziile reușite (Bocet, Ritual) de o originalitate surprinzătoare, deși sobră. Tendința cea mai bună, ce merită o dezvoltare adecvată, este deci o poezie de vizuine, esențializată până la dobândirea unei calități incantatorii ce coexistă cu rigorismul metaforic. Au luat cuvântul: V. Boldureanu (ce a deschis discuția cu o prezentare generală a volumului), E. Bunaru, I. Monoran, S.G. Dima ș.a.

S.G.D.

David A. Voicu

EXISTĂ

Există, în cenușă,
căuș ba chiar cătușă
exist' un jar adine
ce-l poate stinge doar un atins de spleen
tătar
cu fieru-i iute, crud, barbar
și fin
de la obline
luat.
Sau unghiile-mi, fiecare deodată un izvor
Un ochi spre zbor,
înălțimă.
Mă uit la mîini.
Nu mi le recunosc, rănite
cum sînt de schije și de piini
ce au trecut pitite
hulite
sau rebele
și-necet toate le-au scurs,
uitînd, pe rînd, de ele.

PERIPLU

Urs.
E vorba de o gaură neagră
ce absoarbe de toate, nimeni nemiștinind
ce se întimplă cu ele,
de un spațiu în răcire
pentru a nu se mai aprinde din orice,
de o coardă întinsă
vibrînd sălbatic în moarte,
de un covor roșu
înnegrindu-se exponențial,
de o butelie cu heliu
gazul ideal, ideal, ideal,
și, în sfîrșit, de-o felie de soare
să mă lumineze o dată și pe dinăuntru
și de prieteni
scofîndu-mă pe brațe afară.

Valeriu Drumeș

RITUAL

Să-ți speli o cămașă la orele 9 seara --
Fragedă șansă de-a alunga
Stranii angoase
Năvălind sistematic, cine știe de unde.
Să lași noaptea să se holbeze
Cînd spiritul tău, unduiad, pe Shiva
În dans îl întrece.

În odaie acum, singur cu lumea
(Sau lumea, por cu por, mă inundă) --
Echilibru sever cînd mă pot contempla
Din afară
Ocrofit de repere statornice.
Numai de mine mă tem
Că aș putea să-mi judec prezența
Un lux inutil.

BOCET

Ziduri de piatră -- piatră peste piatră --
Ziduri de oase -- oase peste oase --
Babilon de sori și iarăși sori
Și niciodată suflet
Peste suflet.

IN PRELUNGIRE

Minunea
De a-ți contempla propria alcătuire
În modul cel mai simplu
Cu puțință:
Brazul în prelungirea umărului,
Palma în prelungirea brațului
Și apoi fluturarea prietenoasă
A mîinii
Prelungită în univers,
Către cei îndepărtați și nevăzuți
Dar care asemenea nouă,
În această clipă,
Ne răspund
Cu fluturarea mîinii.

CARAVANA

Fiecare cuvînt e o cămilă
Ce merge încet, dar sigur
Spre oaza visată.
Pustiul se cucerește palmă cu
Palmă,
Sub ochii ironici ai stelelor.
Mereu între noapte și zi
Ca-ntr-o falcă unuia clește
Ciclopice
Căd insectații cu fața-n nisip
Crezînd e-au ajuns
La riul cu proaspete unde...
Însă nimie nu poate opri
Din mersul ei caravana
În care cel ce se vede de sete
Prin cîntec
Învînge.

RAZĂ

Vine o zi și o clipă cînd simți
Că nici o iubire nu e destul de mare
Să poți răscumpăra eu ea
Lumina strivită sub talpă.
Îți rămîne atît: să te mistui
Pînă la ultima fibră,
Pînă la ultimul gînd,
Încît cel ce te privește
Să nu simtă că-l apasă
Mai mult decît
Povara unei raze.

SIGHIȘOARA

Culmile sterpe ale cetății

La Sighișoara, orașul adevărat se prelinge în
preajma apei, lăsînd înălțimilor osemintele fumuri,
de amenințătoare verticalitate, ale Cetății și,
mai departe, presărare de cruci palide, mușcînd
adînc pămîntul, cetatea morților.

Trufiile vechi ale breslașilor -- întemeietori și
stăpîni de îndelungată nesupușenie a burgului --
s-au intrupat în puzderie de Turnuri rămase pri-
virilor noastre ori numai amintiri.

Îmbrăcătorii în postavuri, blăuri sau atlazuri,
închegătorii în fiare sau ștran, casapii îmbăiași
în singele gros și cald de vită înjunghiată, polei-
torii de icoane sau pocaluri nobiliare și-au ridicat,
după stare și puteri, Turnul. Ziduri groase, -- sfre-
delite de guri de foc și pleoape de iscoadă --, figu-
solzoase, bolți adînci, porți ghintuite. Încrunțire
sfîdătoare. Spaima de moarte. De pîrjol. De
moarte.

Și după ce, pe colină, puternicii zilei s-au petre-
cut de pe lume, turnurile s-au pulberat ori au fost
ingenunchiate, a rămas vînt, mirosînd a grajd și a
lapte de mamă, Orașul de Jos. Casele strimbe, una
îșîndu-se de după umărul celeilalte, înfipte pe
„talpa de piatră“ reinvie fără trufie, sfîșîindu-se
în apele schimbătoare ale riului, îndărătnic, după
toate prăpădurile.

ANDREEA GHEORGHIU

CENACLUL „AGORA“

Dan Lotofchi

ALB REINTORS

Vîntul. Pătrunde într-un centru devastat de nop-
țile de iarnă. Sint reflexe metalice provocate cu
furie de o sărăcire de detalii sonore într-o tonali-
tate neutră prin noapte pătrunde vînt pe escaier
între ramurile ferestrelor tocurile ușilor îngheață
sticlos o vibrație a apei conducte rigide cu un
freemăt vag clipocit vene și artere în latență nu
cedează spațiului rupt de sunete răzlețe caligra-
fiate umoral în spatele unor grămezi de gunoși îmi
plimb cu disperare ochii cînd universul diferă în
punctele sale de interceptie într-un spectru uni-
form dispersat față de ce aș fi nu-mi găsece o
atitudine ea o zbatere de aer față de corp.

Eu sint corp al acestei părți. Sint în această parte
un existent printre referințe obiectuale. Despre un
lucru în care se oprește această parte nereferen-
țială din mine ea și cum lucrul e partea în care
sau oprit stîbiile lumii ea acest zid în profunzime
uleioasă în cîmp se pot topi lucrurile acolo unde
eu exist o pată murală o umbră pe pămînt în ar-
ma pasului călcat și imaginea continuării eu-vînt
este lumea sesizabilă sonor ca progresie de supra-
fețe semnificante și o direcție logică în ceea ce
descopăr un ultim fir de praf sau mușchiul fili-
granat al pădurii ce mustește primăvara pe ver-
sanții unui deal.

Deal și mină cînd apuci cu prinderea dealului
creanga rămurea prin ramificații de grohotiș
punctiform suspendat în zeama unor vase libe-
riene apucate rupe din codru cu această răsufolare
tăiată gonunchi tăiat o durere ce taie mușchiul
fibră întinsă în anotimp primăvara în comună
peste deal e extirpat strigătul nechezatului unui cal
o durere în trecere printre specii în această parte
în care pot fi a acestui deal cit pot fi mușchiul
creanga descrierile de peisaje antropomorfe dar
piciorul și creanga dealului la curmătură i s-a
curmat viața aproape de dicționar și în acest loc
memorat celebrat de o denumire eveniment trăit
rămîne în această parte de deal această parte de
dicționar ce mi se opune acoastă parte ce sint fe-
nomena muritor în care rămîn eu o negație o opo-
ziție tristă a ochiului văzut pria reprezentare si-
nonimie deal apuc creanga și scapăr chibritul.

focul

crengi care pocnesc dealul același se strînge în
sine se chirește în timp ce lucruri se restrîng la
sine în timpul trăit aceleași obiecte diforme, pe
care ochiul le străbate într-o diversitate neutră de
scrum ars copac fărîmițat aranjat degajat de text
culoare cenușiu.

cenușiu, alb zăpadă care mustește alb întors re-
tors lîngă piatră spre un pămînt reavînt cenușiu
pămînt amestecat în stratul amoră al frunzelor în
cercul anului și un ciclu care se încheie în aceas-
tă izotopie a cernoziomului o putrefacție compactă
și închisă deasupra căreia anotimpul înaintează
prin alunecare de senzații falii temporale în me-

moria adîncă a
nemîșcat.
culori care sosc
luați cite doi,
culare în limba

Dorin Ștef

Ne retragem
le țesem după
sul și rotunjire
acest țînt und
lentă. Somnul l
na rostirii; me
culeg pașii căl
fruct obosit, ab
ploaie, cerul c
umple de virst
mal curat și m
chemarea univ
le cicluri. Tre
volut, un spaț
deschidere spre
infinitului. Cî
imaginea lumii
această frunte
visării, vîntul
untric brăzdat
și nevărsate în
eter-nității de
pîndită veșnic
laetitelor, repe
de șinele lumii
reș ce-și țese
șită în glodul
străvezime; p
rea fiecăruia c
tă-n tihna rod
de-aproape ni
harul privirii
rea-ncălzind p
mană nu este
angajată, dec
trăită în fața

Ion Neag

PE O

În martie
în lumina
liniștea e
mîinile c
cu mîinile
Aproape
la masa
vei avea
și „viața
încă flutu
atrasă-n
întunecat

Mult mai
la masa
nu aștept

INDIA

Un port
străzile în
căldura e
Tărîmul p
mîna înt
visînd o
Ochii tăi
nisipul p
oglindea

Singură
areuiri re
bluza îți
În care d
Jos iarba
Tranșpare
Carnea s
casa pătr
de inima

EXEGEZE

ISTORIA SUPRAREALISMULUI

— Maurice Nadeau —

I. CUVINTUL AUTORULUI

Starea de spirit suprarealistă, mai bine zis comportamentul suprarealist, are atributul eternității: înțelegându-se ca o anume dispoziție, nu de transcendere a realului, ci de aprofundare a acestuia, „de percepere mult mai netă și în același timp mult mai pasionată a lumii sensibile”, scop al tuturor filosofiilor, care nu au ca obiect doar conservarea lumii ca atare; ca dorință de-a pururi nepotolită a inimii omenescii. În acest sens a putut Breton spune că: „Heraclit este suprarealist în dialectica sa ... (...) Baudelaire în morală ... Rimbaud în practica vieții și aiurea...”¹⁾

A existat totuși, în sensul propriu, o mișcare suprarealistă a cărei apariție coincide, în mare, cu sfârșitul primului război mondial, iar declinul cu declanșarea celui de-al doilea. Trăită de oameni care se exprimau prin poezie, pictură, eseu sau conduită particulară, considerată ca succesiune de fapte, ea aparține istoriei, e o suită de manifestări în timp. (...)

Prezentă istorie a suprarealismului am încercat-o nu doar din simpla plăcere de a ne cufunda în trecut, oricât de prestigios ar fi fost el; nici întru totul pentru a fixa o imagine cât mai exactă posibil despre acest fenomen; nu atât pentru că această completă eliberare a spiritului e exaltantă, ci și pentru a-i marca limitele, pentru a arăta că pe plan spiritual e dificil de a analiza mai în profunzime, și că, dacă suprarealismul sfârșește, fără să vrea, într-o magnifică explozie artistică, el duce de asemenea la un impas ideologic. El trebuie să fie dominat și depășit de continuatori.

Prin intermediul cărei dialectici se va efectua această mișcare? Iată ce va fi interesant de determinat. Probabil altfel decât pe plan artistic, deoarece această anti-literatură, anti-poetică, anti-artă nu realizează decât o nouă literatură, o nouă poezie, o nouă pictură extrem de prețioase, negreșit, dar care nu satisfac promisiunile. Atita energie, atita credință, atita ardoare, atita puritate să nu ducă decât la înscrierea citorva nume noi într-o carte de istorie literară? (...). Ne aflăm departe de transformarea totală a vieții care se preconizase. Greșeala, mai e necesar s-o spunem, nu e proprie doar suprarealiștilor. Și Breton avea prezentimentul acestui eșec, el care lansa în **Al Doilea Manifest**²⁾ următorul S.O.S.: „Inocenței, furiilor citorva oameni viitori li se vor datora degajarea din suprarealism a elementelor care nu pot fi împiedicate să supraviețuiască, și simultan, repunerea lor (printr-o devastare!), pe făgașul firesc.”

Există întotdeauna, bineînțeles, inconveniente în a vorbi despre cei aflați în viață, în a pronunța judecăți, în a stabili preferințe care nu pot fi decât personale. Este adevărat că murmurul neînțelegerilor se diminuează, că toți au sentimentul, azi, de a fi trăit o perioadă importantă a existenței lor și de a fi participat la o mișcare privită cu minerie — paradoxal — chiar și de cei care au renegat-o.

Cititorul să nu caute în această lucrare ceea ce oricum ea n-ar fi putut conține. Autorul a avut slăbiciunea de a lua suprarealismul în serios. N-a fost însă atât de naiv încât să creadă că totul în suprarealism a fost serios, căci burlescul însuși și farsa au un sens care le depășește. Iată ce trebuie regăsit.

Noiembrie 1944

II. DALI, ÎNȚIATORUL METODEI SUPRAREALISTE ÎN CRITICĂ

„În momentul culminant al dansului, cortina din fundal va fi subit străpunsă de o duzină de motociclete, cu motorul pornit, balansându-se la extremitatea unor frînghii rezistente; simultan, câteva mașini de cusut și aspiratoare, cûzînd de la înălțime, se vor strivi pe scenă, în timp ce cortina se va lăsa încet.”

Salvator Dali, **Guillaume Tell**, balet portughez

După plecarea lui Aragon (1933), grupul suprarealist continuă să se exprime în SASDLR.³⁾ Dali va da mișcării un suflu de tinerețe, prin impunerea metodei sale de analiză, „paranoico-critică”. Se știe ce este paranoia. Ea se manifestă printr-o interpretare delirantă a lumii, subiectul dînd

o importanță exagerată propriului eu. Dar ceea ce distinge această maladie de alte forme de delir, este o sistematizare perfectă și coerentă, obținută unei stări de atotputernicie care, de altfel, conduce bolnavul la megalomanie sau la delir de persecuție. Firește, ea prezintă o multitudine de forme, coerente în punctul lor de pornire, însoțite de halucinații, de interpretări delirante ale fenomenelor reale. Deși se bucură, în general, de o sănătate fizică normală, neprezentînd tulburări organice, paranoicul trăiește totuși și acționează într-o lume străină. Departe de a se supune acestei lumi, ca majoritatea oamenilor, el, dimpotrivă, o domină, o preface după dorință. (...)

Deja în „Femeia vizibilă” (1930), Dali anunțase iminența momentului în care va fi posibil să se „sistematiizeze confuzia, contribuindu-se la discreditarea totală a realității”.

„Paranoia — adăuga el — se servește de lumea exterioară pentru a-și pune în valoare ideea obsedantă, cu diferența — specifică și tulburătoare — că totodată îi validează realitatea și pentru ceilalți. Realitatea lumii exterioare servește ca element ilustrativ și doveditor, fiind cu totul subjugată de realitatea spiritului.”

Dar ce urma să fie critica paranoică? După Dali, ea este o metodă spontană de cunoaștere irațională, „bazată pe obiectivarea critică și sistematizarea a asociațiilor și interpretărilor delirante”, adică, și comentariul îi aparține lui Breton: „este vorba de a specula cu ardoare proprietatea de devenire neîntreruptă a obiectelor asupra cărora se exercită activitatea paranoică, adică acea activitate ultra-confuzională ce-și are originea în ideea obsedantă. Devenirea aceasta neîntreruptă îndreptățește pe paranoic să considere că imaginile înseși ale lumii exterioare sînt instabile și tranzitorii, dacă nu suspecte, și, lucru tulburător, că este în puterea lui să determine pe ceilalți să-i certifice impresia... Ne aflăm aici în prezența unei noi afirmări, sprijinită de probe categorice, a atotputerniciei dorinței care rămîne, din începuturi, singurul act de credință al suprarealismului...”

Unde și cum se exercită această activitate?...

(Va urma)

În românește de Nausicaa Șerban și Andreea Gheorghiu

¹⁾ André Breton, **Qu' est-ce que le surréalisme?**, Henriques, 1934

²⁾ André Breton, **Manifeste du surréalisme**, Kra, 1924

³⁾ decembrie 1929

⁴⁾ SASDLR = „Le Surréalisme au Service de la Révolution”, revista grupării suprarealiste, înființată în 1919, sub numele „littérature”.

BASORELIEFURI

Poet vitalist și tradiționalist se arată Marin Lușanul în volumul său de debut. El întreprinde variațiuni pe tema unică a vieții țaranului din Cîmpia Română. Și reușește să facă din acest material exterior un lucru viabil în măsura în care îl folosește ca un pretext al sensibilității sale poetice. Vitalismul e partea lui cea mai rezistentă, momentele de înfățișare telurică și misterioasă a universului: „Un fulger își tale răsuflarea cînd / semințele înalță cușme din pămînt / Către lumină, cu sficiune, domol / ca niște bivoli leneși prin nămol” (**Cușme străvechi**). I se întimplă însă destul de des să alunece într-o zonă de recuzită de imagini și atunci versurile devin o plată corectitudine: „arde pe coline grîul semănat / în zodia-mplinirii de bărbat” (**Portret**). Este evident că i se potrivește imagistica agitată și totuși robustă care s-ar putea numi ad-hoc „gotic naturist”: „simburi se ridică-n piccioare zvîcnind imnuri în văzduh... rădăcinile se mușcă-ntr-oale ca sălbăticiunile”. În această poezie (nefericit intitulată **Temnițe suave**) forța imagisticii de coloratură arhaică reușește să susțină, printr-un fior transcendent, chiar și ultimele două versuri moralizator-clasice: „Cei care n-au semănat niciodată fi-vor pururea sclavi / ca niște munți cu vulturi bolnăvi”, unde semănatul devine act misterios, fatalitate cosmică. Acest registru al agresivității vitalului convertită într-o imagistică năpraznică îl reprezintă pe poet în actualul volum. Tonalitatea eroică, epopeică, izul de tinerețe și veșnică prospețime a lumii, tot ceea ce ține și de adolescența sa de poet, de frezirea lui la poezie: „Dintr-o meară de grîu tatăl meu a furat-o pe mama. Săraci ca niște copilării fără păduri / în fiecare primăvară întemeiau semănături” (**Plînsul maicii**). „La marginea satului inmiresmate și dulci / morile de grîu imense cit niște dealuri / pe care turmele soarelui pase în neștere” (**Mori de grîu**), „Așa cum stăm în ierburi pînă la briu ascunși / doar coasele în soare zvînesc ca niște săbii / căci pieptarele noastre din depărtare par / Înzăpezite pinze de corăbii” (**La coasă**). Această autenticitate merită a fi păstrată și poetul trebuie să ajungă la conștiința de sine. Deocamdată versurile bune par să fie primele zvîcniri ale unei naturi robuste. Altfel nu s-ar explica desele căderi ulterioare în manierism, coșbucianism, în tonalități minore și imature: „Roiesc țărani spre orașe și rămîne-n urma lor / dorul ghemuit pe vatră ca o piine în cuptor” (**Roieri**), „inimile lor cit niște sarmizegetuze” (**Urși cu belciuge în nări**), „ca niște bucle aurii de prunci (Sat sub ninisoare)”. Titlurile suferă de un mimetism nerevelatoriu sau de un metaforism desuet (**Virtețul vieții**, **Un prunc sau o pruncă**, **Întoarcerea riului spre izvor**, **Bostănării**, **Rîndea** etc.). Foarte multe poezii, mai ales din a doua jumătate a volumului, și-au istovit forța și au devenit poetizări banale atît în ceea ce privește evoluția poeziei, cît și în dezvoltarea poetului însuși. Li revine acestuia să mediteze serios la arta sa și să treacă printr-un test de maturitate care-i va arăta zona destinată lui.

SIMONA-GRAZIA DIMA

confruntări

La inițiativa Colectivului de esperanto — interlingvistică din cadrul Centrului de științe sociale din Timișoara al Academiei de științe sociale și politice din R.S.R. (A.S.S.P.), Universitatea din Timișoara în colaborare cu Academia „Ștefan Gheorghiu” și Societatea de științe filologice din R.S.R. — Filiala Timișoara a organizat în 18 septembrie 1981 o dezbateră pe tema **Democratizarea relațiilor cultural-științifice internaționale**.

În cuvîntul de deschidere, tovarășul dr. Constantin Potingă, secretar al Comitetului județean P.C.R. Timiș, a apreciat inițiativa de a pune în discuție o problemă care, alături de soluțiile democratizării relațiilor politico-economice, trebuie să stea permanent în atenția politologilor și culturologilor în epoca noastră.

Prof. univ. dr. Ignat Florian Bociort a prezentat un referat cuprinzînd tezele problematicii supuse atenției: 1. **Cultura** — o componentă neglijată în majoritatea cercetărilor pe tema convergenței la universal. 2. **Relațiile cultural-științifice internaționale** reflectă „asimetriile” economico-politice. 3. **Discriminarea ling-**

în holul Universității verisajul expoziției „**Esperanto — interlingvistică**”, care a constat din circa 400 de exponate — cărți și reviste (științifice, lingvistice, beletristice, metodice, sport-turism etc.) în limba esperanto. Expoziția a fost deschisă de prof. univ. dr. Ion Iliescu, președintele cercului de bibliofilie.

În aceeași zi au început lucrările celei de-a IV-a Consfătuiri a C.E.I. După prezentarea de către subcolective a rapoartelor de activitate, s-au discutat probleme organizatorice ale colectivului. Printre altele s-a hotărît crearea de noi subsecții: de știință și tehnică, medicină — farmaceutică, cultural-sportivă, matematică-informatică, o secție a femeilor etc. La sesiunea științifică de după-amiază au fost susținute (în două secții) 26 de comunicări. Pentru a ilustra bogăția și varietatea tematică, amintim câteva titluri: prof. dr. Aurel Boia (București), **Scriitorii români contemporani despre esperanto**, prof. Toma Macovei (Mizil), **Lingvo raciigo en la edukado de nova konscienco**, prof. Vasile Albu (Sibiu), **Metodo Ceh en la instruado de esperanto**, asist. univ. dr. C. Dominte (București),

Salonul de vară al cărții „Hercules '81”

Loc dăruit cu harul de a găzdui câteva din cele mai pline de săvoare manifestări culturale românești, țintă a excursiilor, dar la fel de necunoscut la plecare — ca și la sosire. Herculele își vedește înclinarea mai ales spre cuvîntul scris, spre carte, spre — iată — ziar.

Supunîndu-se unei logici firești, deci, organizatorii Salonului cărții au hotărît ca pelerinajul celor ce tipăresc, ca și al celor ce citesc literatură să fie aici, sub streșina Domogledului și sub Grota Haiducilor, ca o pioasă bejenie spre frumusețe.

În luna august au sosit aici reprezentanții Editurii politice, Cartea românească, Facla, Albatros, Scrisul românesc, Eminescu. S-au prezentat cărți de ultimă cră, câteva din cele mai cunoscute. Amintim pe Simion Mioc cu „Structuri literare”, Traian Liviu Biriescu „Echinoc de toamnă”, „Nicolae Dolingă „Simple miracole”, „Sabin Opreanu „Sunetul zăpezii”. Printre redactorii de editură — Călin Dimitriu (Albatros), Dan Ion Vlad (Scrisul românesc), Maria Simionescu (Editura politică).

Nu întîmplător, la închiderea Salonului s-a prezentat un concert simfonic cuprinzînd lucrări de Bach, Beethoven, Enescu.

RADU CIOBOTA

Din carte se intrupează Bacovia...

30 septembrie 1981. În holul Universității din Timișoara a avut loc vernisajul expoziției omagiale „George Bacovia”. Organizată din inițiativa Facultății de filologie, cu participarea tov. prof. univ. dr. Ion Iliescu (care a pus la dispoziție fondul de cărți al bibliotecii personale) manifestarea a marcat împlinirea a 100 de ani de la nașterea poetului moldav.

La deschiderea expoziției au participat profesori și studenți din Universitate, precum și numeroși elevi de liceele timișorene. În acest cadru au luat cuvîntul conferențiar dr. Simion Mioc, care a prezentat un subtil studiu comparativ BACOVIA — POET TRAGIC și profesor dr. Ion Iliescu, custodele expoziției, gînditor și vorbitor pasionat pe marginea „cărții” bacoviene.

Dincolo de cuvintele citite, de versurile rememorate, de cărțile (modeste sau luxoase) expuse, dincolo de grafice foarte interesantă, s-a conturat personalitatea poetului, prietenul de prima, a doua sau terzia noastră ține-rețe.

Vitrinele conservă exemplare de mare valoare, ca edițiile prime ale volumelor SCINTEI GALBENE sau cele din 1944 și 1945. Exponatele reușesc să contureze personalitatea creatorului, modest ca și paginile apărute în tipografiile începutului de secol. Imbrăcat de sărbătoare, holul Universității e un loc necesar în ambianța noastră culturală, un spațiu spiritual unde din rarități bibliofile și, deopotrivă din cărți de mare circulație se intrupează Bacovia, marele și iubitul nostru contemporan.

În prag de toamnă care își pregătește sufletul prin excelență bacovian, o plimbare pe la Universitate e, desigur, un act de cultură și de mare dragoste pentru frumos.

OTILIA HEDEȘAN

ESPERANTO

vistică și efectele ei în cultură, știință și învățămînt. 4. **Necesitatea și raționalitatea unor soluții democratice, neutre.**

Au susținut apol referate reprezentanții Academiei „Ștefan Gheorghiu”: conf. univ. dr. Victor Duculescu, **Zone de influență în relațiile internaționale**; cercet. st. princ. Alexandru Coroianu, **Cultura și problemele dezarmării**; cercet. st. princ. dr. Ion Răduică, **Cultura și drepturile omului**; cercet. st. princ. dr. Eugenia Ștefan, **Tendențe în dezvoltarea culturii contemporane în lume**. Dr. Victor Isac (Hunedoara) a vorbit despre **Postulatele democratizării relațiilor cultural-științifice internaționale**.

S-au prezentat două conferențe: conf. univ. dr. Cezar Apreotesei (Timișoara), **Raportul limbă națională — limbă internațională auxiliară (esperanto)**; Mioara Dobre (Timișoara), **Relația național-internațional în cultură**.

Prima parte a dezbaterii a fost condusă de prof. univ. dr. Ion Iliescu, directorul Centrului de științe sociale Timișoara, iar a doua parte de conf. univ. dr. Victor Duculescu, director adjunct al Institutului de științe politice și Studiere a problemei naționale. Atît interesul teoretic și actualitatea problemei cît și numărul relativ mare al celor înscrîși la discuții au făcut ca acestea să nu poată fi încheiate vineri, și au continuat sîmbătă dimineața în Aula Universității. Au participat la discuții: prof. univ. dr. Francis Albert (Timișoara), lector univ. dr. Gh. Comloșan (Timișoara), prof. univ. dr. Anton Vraicu (Iași), conf. univ. dr. Cezar Apreotesei (Timișoara), conf. univ. dr. Victor Duculescu (București), cert. dr. Eugenia Ștefan (București), cercet. Al. Coroianu (București), prof. Oprîș (Constanța), Pavel Plăinu, dr. ing. Marian Constantinescu (București), prof. dr. Aurel Boia (București), asist. univ. Constantin Dominte (București), prof. Clara Klein (București). Prof. univ. dr. Ignat Florian Bociort, care a condus discuțiile, a dat acestora un caracter liber, astfel încît intervențiile s-au succedat în mod logic și corect, realizîndu-se în final o imagine edificatoare asupra fiecăruia din aspectele puse în discuție: importanța activității maselor populare din întreaga lume în lupta pentru pace și rolul pe care o limbă neutră îl are în unirea și organizarea acestor forțe, funcția comunicativă și expresivă a unei limbi construite, relația natural — artificial în cultură și limbă implicațiile politice, sociologice, pedagogice, juridice și lingvistice ale procesului de democratizare și raționalizare a intercomunicării prin limbă în lumea contemporană, latura economică a actualelor relații culturale și lingvistice dintre state.

După încheierea discuțiilor, a avut loc

Romana literatură en esperanto, prof. univ. dr. Arion Vraicu (Iași), **Esperanto ca model optimal de limbă construită**, dr. Ion Terjineu (Brașov), **Kibernetiko en stomatologio**, stud. Lucia Turmac (Timișoara), **La verbo en Esperanto kaj la angla**, Mioara Dobre (Timișoara), **La adverbo en Esperanto kraj la rumana**, ing. Hehn Dorin (Timișoara), **Apliko de Esperanto en scienco kaj tekniko**, Zagoni Jenő (St. Gheorghe), **Scrisori inedite ale lui L. Zamenhof în România**, dr. Ion Crețulescu (București), **Pri Fundamento de esperanto**, lector dr. S. Otașevici (București), **Probleme ale întocmirii dicționarilor bilingve de terminologie sportivă esperanto-român și român — esperanto**, prof. Kornelia Bilouz Nagy (Odorheiu Secuiesc), **Aspecte metodice ale predării limbii esperanto**, lector dr. Hans Bettisch (Reșița), **La originala verkado de Zamenhof (1929 — Esperantologia dokumento)**, Olga Nica (București), **Observații gramaticale pe marginea cărților de esperanto apărute în România în ultimii ani**, Marian Vochin (București), **Din istoria activității esperanto în România**. La ora 20,30 a avut loc în cantina U „interkona vesperto” — seară cultural-distractivă bilingvă.

Duminică dimineața s-a prezentat în Aula Universității un program cultural-artistic bilingv, condus de conf. univ. dr. Cezar Apreotesei. După intonarea Imnului de Stat al R.S.R. a urmat un moment Enescu: prof. Clara Klein (București) a făcut o succintă dar edificatoare prezentare a creației marelui compozitor român, iar Liliana Mihăilescu de la Opera de stat din Timișoara a interpretat cu o înaltă și emoționantă măiestrie trei lieduri în română, franceză și esperanto; asist. univ. C. Dominte a citit maxime de G. Enescu, traduse în esperanto. Au avut loc de asemenea recitări de poezie originală sau tradusă în esperanto. Programul a cuprins și un fragment din comedia **Conu Leonida** față cu reacțiunea, în traducerea lui Radu Pătrașcu (București).

Într-o scurtă ședință a colectivului de conducere s-a hotărît ca pentru viitorii doi ani șeful C.E.I. să fie conf. univ. dr. Cezar Apreotesei, iar șef adjunct lector univ. dr. Romeo Poenaru, prof. univ. dr. Ignat Florian Bociort urmînd a prelua funcția de „honora prezidanto”. În locul celor trei subcolective existente inițial s-au constituit șase subcolective existente conduse de: conf. univ. dr. Cezar Apreotesei, prof. dr. Aurel Boia, lector dr. Romeo Poenaru, asist. univ. Constantin Dominte, ing. Dorin Hehn, stud. Mariana Cernikova Bucă.

MIOARA DOBRE

ITINERAR CINEFIL

Fără a fi neapărat cine-fagi, servim cel puțin un film pe săptămînă, și asta ca un act de cultură, nu neapărat „de distracție”. E o foame de spectacol pe lume... n-o spun numai eu... ce-i drept au spus-o mulți alții și încă cu mult înainte mea, și mai ales a gustului, a bunului gust... Ce pot să fac eu în fața unui afiș care mă întîmpină, în prag de revenire în ambianța studențească și culturală a Timișoarei, cu două dramolette: una pakistaneză și alta indiană (răsvăzutul **Articol 420**)... Nu zic, un anumit interes etnografic, poate fi satisfăcut și la modul acesta... Inghit în sec și-aștept cu-nfrigare... „Programul viitor”... Și am marea șansă de a-l revedea pe admirabilul Bud Spencer, cu statura lui orsonwells-iană (păcat că numai statura) într-o parodie de science-fiction curățelă lucrată... Imposibil să nu te extaziezi în fața candorii puștiului extraterestru... dar la fel de imposibil e să te lași dus de nas de naivitatea unui regizor care parazitează un gen hibridizîndu-l pînă la anularea oricărui semnămente distinctive... Ideea rămîne, inevitabil, ca și nostalgia întîlnirii, de orice grad ar fi, dintre noi, civili, și băieții de dincolo, cu combinezoane strălucitoare, înainte de războiul stelelor, nu neapărat într-un parc de distracții, deși topos-ul pare îndeajuns de sugestiv...

Și după un periplu într-atît de căldicel și rozaliu, poposești într-o oază de tristețe, în fața unui film grav, sever în sentințe existențiale... **O dată în viață** e poate parabola spuselor mele, citită pe negativ... sau „în lac se vede invers”... De ce să ne deconectăm neapărat, să ne scuturăm la fiecare sfîrșit de săptămînă rările în holurile cinematografulor, fie și să ni le asumăm apoi și mai nevindecabile, și mai rele??? De ce să ne mistificăm la nesfîrșit, să ne luăm „dușul” ca apoi să intrăm iarăși în praful zilei??? Fiecare trebuie să-și trăiască drama, pe cont propriu, nu contra-cost... Dominiquez nu poate picta ca toată lumea colorat și insipid... nu-și poate abandona crezul pentru o porție mai consistentă în farfuria ciinelui... și-i înfruntă pe toți, viața, lumea, ca în superba scenă de coridă nocturnă de pe șosei... Provoacă bolizii științietori în genunchi, dar nu ingenuchiati, ci semet, ca și cum el, comandantul, ar fi pronunțat ultima și cea mai grea sentință... privirea incriminătoare a personajelor portretelor sale conturate puternic, dar muiate într-o patină ce accentua ideea temporală în sensul perenității, nu numai al unui trecut... patină transferată imaginii filmice, omogenizînd spațiul pitoresc al orașului american cu cea mai mare concentrație de latinătate... Dominiquez nu e numai mexicanul „colonizator” nu numai artistul sincer și onest, ce nu-și permite să picteze în culori deschise decît atunci cînd sufletul însuși primește iluminarea simplă și castă a iubirii... El e OMUL, dirz și demn, pămîntean, credibil și firesc, care-și consumă drama optimist, pînă la situația limită, întocmindu-și actul de deces ca să-și poată face cadou asigurarea pe viață... Oriet de miloasă să aș fi (la Punga cu libelule am plîns chiar... dar pentru cei din sală!), aș fi preferat un alt final... Era ca și cum Goya ar fi pictat în locul „Capriciilor” benzi ilustrate cu Chip și Dale...

Dar, în fine... Dar dacă de la „Un șerif extraterestru” am plecat „angoasați” de ideea că dușmanul a rămas printre noi, fie și sub formă infantilă, de-aici plecăm cu convingerea că pictorul poate amesteca pe paleta lui toate culorile, după bunul lui plac... dar viața rămîne doar... o chestiune de nuanță...

LUCIA STOICA

CRONICA „ZILELOR MUZICALE GEORGE ENESCU”

O posibilă formulă de rezumare a acestor „ZILE” desfășurate la Timișoara — în septembrie 1981 — ar putea fi cea de „500 de ani de muzică”. O inventariere a compozitorilor, operelor și a tălmăcitorilor acestora ne arată amploarea luată de comemorarea acestui fiu al Eutherpei, comemorare ce a prilejuit întâlnirea sau reîntâlnirea cu nu mai puțin de 20 de compozitori în viziunea a numeroși interpreți de pe toate meridianele.

Una din cele mai frumoase întâlniri a fost totuși — dacă ne asumăm riscul unei ierarhizări — cea cu grupul de muzicieni constituiți în formația „FISTULATORES ET TUBICINATORES VARSOVIENSIS”, care au adus în sala de concert o imagine familiară nouă a unui Ev Mediu idilic: cel al Minnesaengerilor și Meistersaengerilor, al trubadurilor și truverilor. Un Ev în care un rege de talia lui Richard — Inimă-de-Leu se mindrea cu „rangul” de truver, un Ev în care nu existau poate atât muzicieni — compozitori — cit „oameni care se ocupau de muzică”. Și ce încântător o făcea! Cu puritatea inerentă oricărui început.

Aidoma acestor Anonimi, membrii miraculos-contemporanului grup polonez nu ni s-au prezentat ca indivizi, ci ca unitate, dovedind încă o dată că muzica rămâne act colectiv de comunicare interumană cu adevărat superioară, prin complexitatea sa, celei verbale.

Una din problemele care se ivesc este cea a identificării cauzelor care contribuie la reînvierea interesului pentru muzica medievală, pre-preclasică. Spunem reînviere întrucât un fenomen similar s-a petrecut în secolele XVIII și XIX, pe care muzicologii l-au numit „în căutarea Evului Mediu”. Care a fost rezultatul acestei căutări? Ceea ce ne-au demonstrat și muzicienii polonezi: faptul că, paradoxal, muzica acestuia nu este nicicum de tranziție (cum se sugerează termenul de Mediu), ci este una individualizată, vie și fecundă, oarecum opusă muzicii antice, mai rigide. Distanța de bază care se impune este aceea dintre muzica religioasă și cea laică (= negregoriană) a epocii. Acesteia din urmă îi sunt specifice instrumentele de suflat din lemn (fistules) și cele din metal (tubicines) a căror reconstituire și reconstruire este doar una din laturile performanței grupului polonez, cealaltă fiind legată, evident, de măiestria „insuflătorilor”, în chiar sensul propriu al cuvântului, de dare de suflu.

Alături de reînvierea instrumentelor a fost reînviat și un timbru vocal: cel al contratenorului. Toate acestea, asociate cu o evidentă trăire a discursului muzical, a dat posibilitatea grupului polonez să ne materializeze în sunete o părțică de Ev Mediu, luată, evident, din latura cea mai însoțită a acestuia.

MELINDA BALINT

L-am cunoscut pe Enescu...

Pianistul Bernard Ringeissen (Franța, elev al Margueritei Long și al lui Jacques Fevrier, Premiul I de pian la Conservatorul Național de muzică din Paris, la vârsta de 16 ani, turnee în Belgia, Olanda, Italia, Germania și Anglia. La vârsta de 19 ani câștigă primul Mare premiu de pian la concursul internațional de la Geneva. Un an mai târziu, câștigă premiul „Frederich Chopin” la Varșovia și premiul „Marguerite Long—Jacques Thibaud” la Paris.

Carierea sa internațională începe cu turnee în Statele Unite ale Americii, America de Sud, Europa. De atunci, Bernard Ringeissen a făcut înconjurul lumii.

— Domnule Bernard Ringeissen, vă rog să vă referiți la participarea dumneavoastră la festivalul muzical „George Enescu”.

— Sunt fericit să pun prima piatră la edificiul colaborării cu mișcarea muzicală din țara dumneavoastră și sper să revin aici cât mai curând, căci publicul este într-adevăr excepțional.

— Care este opinia dumneavoastră despre acest festival?

— Desigur, George Enescu este compozitorul care încă nu și-a ocupat locul pe care merită să-l aibă în lume. Am avut șansa de a-l întâlni la Paris pe Enescu, unde adesea cînta împreună cu profesorul meu de la Conservator. L-am cunoscut astfel, dar nu i-am vorbit mult fiindcă eram prea

timid, aveam doar 16 ani. Enescu era bolnav, cînta cu dificultate la vioară, dar era o personalitate puternică... Dar să revin la întrebarea dumneavoastră. Festivalul „George Enescu” a fost deosebit, de o calitate excepțională, bucurîndu-se de participarea unor muzicieni de renume internațional. Am văzut la București ansamblul de manifestări foarte bine organizate, concertele televizate, așa cum se cuvine de altfel cu ocazia unei aniversări, vreau să zic cu ocazia aniversării unui astfel de artist.

— Care credeți că este condiția artistului astăzi?

— Pentru muzicienii, mai ales pentru cei ce concertează, este legată de itinerar... Evident, că atunci cînd ai succes, cînd ești cerut și cînd avionul parcurge distanțe mari, traversînd peste noapte jumătate de glob, dificultatea care apare este o altă dimensiune...

Iată, spre exemplu, epoca marilor soliști — epoca lui Chopin sau Liszt — care dădeau un concert la Viena, luau diligența trei-patru zile, apoi se odihneau cinci-șase zile la un castel.

Astăzi, totul este diferit — luăm avionul, coborîm, avem repetiție cu orchestra, dăm concertul și mi s-a întîmplat — tocmai aici unde cariera este exaltantă trebuie să ai o sănătate de fier — mi s-a întîmplat să plec din Polonia unde erau 23 grade C la Singapore, unde erau 43 grade C, totul în decurs de 18 ore. Cariera noastră este deci mereu jalonată de aceste călătorii, unele foarte obositoare.

— Ați concertat pe scene din lumea întreagă, în fața unui public atît de diferit. Ce impresie v-a lăsat publicul român?

— Am ocazia de a avea, pe scenă, un contact foarte puternic, foarte intens cu publicul, care astfel simte muzica. Atunci, publicul este sacru pentru mine, cînd cînt nu mă gîndesc la problemele tehnice exterioare, ci numai de a face plăcere auditorilor. Este adevărat că publicul se manifestă diferit în anumite locuri, e mai rece sau mai cald. În Spania, de exemplu, la un concert, femeile își ridică pălăriile, bărbații își scot pantofii, dimpotrivă, în nord sînt mai reticenți, dar nu înseamnă că sînt indiferenți. Apoi mai e un alt aspect foarte amuzant, anume că în fiecare țară există un Nord și un Sud. Publicul din țara dumneavoastră în modul cel mai evident este un public cald, receptiv, sensibil și entuziast, un public care m-a bucurat.

— Domnule Bernard Ringeissen, uneori am senzația că muzica dumneavoastră se apropie de unele compoziții ale lui Hector Berlioz.

— ...Interesant! Nu l-am iubit mereu pe H. Berlioz, a început să-mi placă în timp. În afara „Simfoniei Fantastice”, care are un acces destul de ușor, muzica lui Berlioz pentru un tânăr francez este un pic derutantă. El este mai apreciat în Europa centrală; francezii l-au lăsat în purgatoriu, preferîndu-l pe Debussy, Ravel, Chopin, dar cred că în cîțiva ani va avea loc o revenire la Verlioz pentru că totul este o chestiune de modă. Orice compozitor are la rîndul lui un compozitor preferat.

— Aveți vreo preferință anume?

— Nu, nu cred. Sînt romantic prin natură, deci romantismul, dar el include pentru mine multe lucruri. Consider că și Bach este romantic, că, practic, toată muzica pînă în zilele noastre este romantică, s-a născut din sentiment. Poate că Brahms este un compozitor care corespunde mai mult sensibilității mele — multă tandrețe, revoltă — și am impresia de a fi compus un pic muzica lui Brahms. Dar asta nu înseamnă că nu sînt fericit cînd interpretez Chopin, din post-romantic sau impresionisti. Cînd dăm un recital, sîntem tributari pianului care uneori e bun, alteori nu, și operele pe care ni le propunem nu sînt întotdeauna adaptate pianului pe care-l avem. Dar cînd sosește bis-ul ne lăsăm în voie pînă la a nu mai ști ce să cîntăm. Mi se întîmplă adesea să sosesc pe scenă pentru bis întrebîndu-mă ce voi interpreta. Nu știu în primul moment, dar în mod natural îmi amintesc o operă pe care n-am mai cîntat-o de-o lună sau mai mult și asta pentru că există o tandrețe, un contact direct cu sala, o tensiune ce se stabilește cu publicul în timpul concertului.

— Mulți din cei care v-au ascultat și aplaudat cu entuziasm la actualul festival sînt studenți, care atrași de magia muzicii, găsesc momente de reverie și recreere în sălile de concert.

— Tuturor, un mare „mulțumesc” și sper să-i regăsesc și mai mulți data viitoare. Știu că sînt studenți de la toate institutele iar legătura tuturor cu și prin arta muzicală este foarte grăitoare... Muzica este un instrument artistic mult mai direct decît pictura — spre exemplu — simți cum freamătul parcurge sala în același moment. În fond în aceasta constă reușita unei seri și de aceea încercăm mereu să creem această atmosferă și ambianță.

— Vă mulțumesc în primul rînd în numele studenților timișoreni și... vă așteptăm.

Interviu realizat de DELIA POENARU și SORIN MAILAT

Șansa de a studia în România

Cînd aeronava a aterizat pe pista betonată a Otopeniului, Abdallah Ali Qadi a trăit momentul primului contact cu Europa. Se afla în București, capitala României, departe de cei dragi lui rămași în Abualanda, o suburbie muntoasă a Ammanului. Ce a urmat?

„N-am prea avut timp de reculegere. Am fost repartizat pentru anul pregătitor la Craiova, așa că în ziua imediat următoare sosirii mele, am părăsit Bucureștiul spre capitala Oiteniei. Mi-au plăcut românii de la început. Ospitalitatea cu care am fost primit, firea și buna lor dispoziție, mi-au confirmat cele auzite de la mulți compatrioți.

După anul pregătitor, am optat pentru Timișoara și nu regret. Arhitectura orașului și suflul cultural pe care le-am simțit la tot pasul, au fost decisive pentru hotărîrea de a-mi termina studiile de medicină aici. M-ai întrebat ce m-a determinat să aleg medicina? Sîntem mai mulți frați. Cel mai mare, care și-a ales cariera armelor, a sesizat aptitudinea mea pentru științele biologice. Și cum țara mea, Iordania, duce lipsă de cadre medicale, am fost hotărît să devin medic. Am privit încă de la început cu foarte multă seriozitate noua mea postură de student și rezultatele muncii mele nu m-au întîrziat să apară.

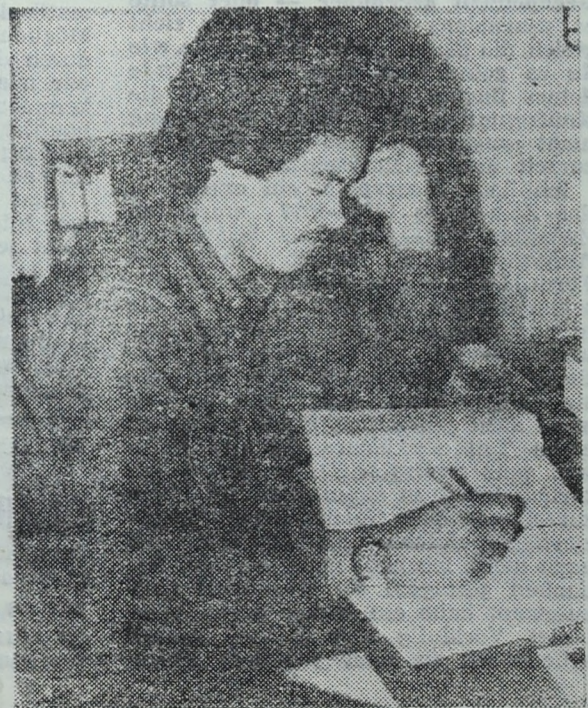
Am absolvit anul I cu media 9,65, iar anul II cu 9,50. Imi cunosc resursele și sînt convins că anul acesta voi obține tot o medie mare, chiar dacă anul III e cunoscut ca an „cui” în medicină. Am avut posibilitatea și șansa în același timp de a avea ca dascăli oameni cu o impresionantă probitate profesională și cu un înalt simț pedagogic.

Mi-au plăcut foarte mult anatomia și fiziologia, însă am întîmpinat unele greutăți la genetică, poate și din cauza noțiunilor și materiei în sine, care e o noutate în istoria medicinei. Să nu crezi cumeva că viața mea de student s-a rezumat doar la preocupări strict profesionale. Imi place mult muzica și merg deseori la concerte sau operă. Am urmărit chiar desfășurarea pe micul ecran a festivalului „George Enescu”, recent încheiat. Dat fiind că locurile mele rătăle sînt într-o regiune muntoasă, ador muntele și nu ratez nici o ocazie de a mă reîntîlni cu el. Am vizitat multe orașe ale României și aș remarca Clujul, Brașovul, Oradea și Baile Herculane. Am fost în multe excursii cu colegii mei de serie, excursii în care m-am simțit minunat și am învățat multe cîntece românești care se pretează la astfel de ocazii. Am primit și bilet de odihnă în tabăra de la Bușteni și m-a impresionat spiritul organizatoric deosebit al studenților români.

Ce-aș mai putea să spun?

România mi-a oferit o mare șansă de a mă realiza în viață. De fapt, ea e recunoscută pe plan mondial pentru eforturile pe care le face pentru promovarea păcii, prieteniei și colaborării între toate popoarele lumii. Mă bucur de această șansă și vreau să profit de ea. Dacă totul va merge bine voi rămîne și la specializare. Cred că mi-ar place chirurgia...”

DAN PIRVULESCU

VON DER „BIOGRAPHIE“ ZUM „TOTENGRÄBER“

Johann Lippert, deine ersten literarischen Realisierungen fanden ihren Niederschlag als du Mitglied der „Aktionsgruppe Banat“ warst. Was bedeutete dir diese Gemeinschaft?

Da gerate ich schon von Anfang an in Verlegenheit, weil darauf nicht so einfach zu antworten ist und weil ich weiss, dass ich diese scheinbar so kurze Frage nicht bewältigen werde. Vor allem weil die „Aktionsgruppe“ für mich als Person und als Schreibender ein Wendepunkt in meinem Leben bedeutete. Das Gefühl junger Leute, zusammenzugehören, an sich und die anderen Forderungen zu stellen, die selbstverständlich waren, ist wohl schwer beschreibbar, auch der Eifer und der Ernst, mit denen über Literatur, Politik und Gesellschaft gesprochen wurde. Die Meinungen der Mitglieder der „Aktionsgruppe“ waren für meinen Einstieg in die Literatur als Schreibender ein Gradmesser. Im Rahmen der „Aktionsgruppe“ sind meine Vorstellungen von Literatur zu Meinungen herangereift, ist mein Umgang mit Literatur ein produktiver geworden, ist mein politisches, und gesellschaftliches Bewusstsein ausgereift, wurde ich vom Beobachter zum Urteilenden.

In deinem Debütband *biographie*, ein Muster behandelst du eine historische Zeitspanne, die für die Belange der Rumänendutschen und vor allem der Banater Schwaben sehr wichtig ist. Das Aufarbeiten dieser Periode war eine Notwendigkeit und bewahrt seine sozial-politische Relevanz. Allerdings ist ein Hang zum Idyllisieren herausspürbar, vor allem, was das Leben und die Arbeit auf dem Lande betrifft, und dies in einer Periode, in der es starke soziale Unstimmigkeiten gab. Ist hier nicht eine Dissonanz zwischen dem Realen und Empfundener vorhanden?

Idyllisieren! Soziale Unstimmigkeiten! Dissonanz zwischen Realem und Empfundener! *biographie* ein Muster beginnt, chronologisch gesehen, mit der Fahrt der Mutter zur Aufbauarbeit in die Sowjetunion. Ihre Biographie: vierzehnjährig Hausmädchen beim Dorfapotheker. Zur Biographie des Vaters: ohne Vater aufgewachsen, flüchtet mit der sich zurückziehenden deutschen Armee. Das wären die Fakten, die aus dieser Zeit erwähnt werden. Das Leben auf dem Lande, die Arbeit auf dem Lande wird aus der Perspektive des naiv betrachtenden Kindes erzählt und beschrieben, von der Ich-Person der *biographie*, die zur zentralen Gestalt der *biographie* wird. In diesem Abschnitt spielt, lebt, arbeitet die Ich-Person als Kind auf dem Lande. Das Kind nimmt seine Umwelt wahr, wie sie auf es zukommt. Es urteilt nicht. Dadurch entsteht wahrscheinlich der Eindruck, oder wie du es nanntest, der Hang zum Idyllisieren. Mit dem Heranwachsen der Ich-Person beginnt das Beurteilen: die Kirche, das Kirchweihfest, die Schule. Einrichtungen, Normen werden nach ihrer Gültigkeit für die Entwicklung der Ich-Person befragt. Das Reale, die Realität ist anders als sie sich das Kind ausgemalt hatte. Dadurch entsteht, glaube ich, die Dissonanz zwischen dem Realen und Empfundener, von der du sprichst. Mit Nostalgie hat das aber gar nichts zu tun.

Der Schriftsteller wird von seiner sozialen Umgebung geprägt und die ideologische Haltung seines Schaffens ist die Haltung der sozial-politischen Gegebenheit gegenüber — oder sollte es wenigstens sein. Nicht jeder zieht gleich die Bilanz seiner Biographie, wie du es getan hast. Das offene Ende eines Buches verspricht, dass du die Konfrontation mit deiner Umgebung nicht aufgegeben hast. Wie findest sie zurzeit ihren Niederschlag?

Ich habe *biographie*, ein Muster in der Zeitspanne 1974—1977 erarbeitet. Zwischen Mai—August 77 bekam das Aufgeschriebene seine endgültige Form. Das Paraphrasieren der Brechtschen Ballade vom armen B. B. — die in der *biographie* zur Grundstruktur wurde — war für die Feier der „Aktionsgruppe“ verfasst worden. Ich habe sie damals nicht vorgelesen, es war nicht dazu gekommen. Heute würde ich einen Teil der *biographie*, den zweiten, ganz anders schreiben. Es ist natürlich leicht zu sagen, man habe sich zurzeit von dem Geschriebenen distanzieren. So einfach geht das wiederum auch nicht. Ich habe mich mit dem Gedanken getragen, die *biographie* fortzusetzen, habe ein wenig daran gearbeitet. Vorläufig aber so viel. Zurzeit arbeite ich an einer grösseren Prosa-

Gespräch mit JOHANN LIPPETT

arbeit, *Der Totengräber*. Darin versuche ich mir vorzustellen, was passieren wird, wenn in einem banatschwäbischen Dorf nur mehr der Totengräber wohnen wird. Er wird die Gräber der Verstorbenen pflegen und dafür von den Verwandten der Verstorbenen aus dem Ausland bezahlt werden. Wenn er, sagen wir, hundert Lei pro Monat für die Pflege eines Grabes erhält, der Friedhof zweihundert Gräber hat, so wird das zwanzig Tausend Lei pro Monat. Eine hübsche Summe! Der Totengräber wird einen grossen Ferienkomplex errichten, in denen den Touristen Unterkunft gewährt wird. Es wird eine Geschichte des Friedhofs verfasst werden, ein Reiseführer für den Friedhof, die Biographien der Verstorbenen. Deutsch als Fremdsprache wird auch in diesem Konzern unterrichtet, damit man mit den Zuergersten in ihrer Sprache sprechen kann. Der Friedhof wird zur touristischen

dürfnissen zu befriedigen haben. Die beginnen bei einem sogenannten Theaterpublikum, das angibt, sich in Theater auszukennen oder sich auch auskennt, dem sogenannten potentiellen Publikum, das nur zu Unterhaltungsprogrammen kommt und so weiter. Der Spielplan der deutschen Bühne ist schwer zusammenzustellen, wenn man bedenkt, dass allen Bedürfnissen Rechenschaft getragen werden muss. Eines der Probleme, das uns die grössten Schwierigkeiten bereitet, ist, dass mehr als sechzig Prozent unserer Aufführungen auf Dorfbühnen dargeboten werden, die überhaupt nicht für Theater, für ein Bühnenbild geeignet sind. Eine andere grosse Schwierigkeit im Zusammenstellen des Spielplans ist eine Forderung: dass siebzig Prozent des Repertoires aus einheimischen Stücken bestehen solle. Das ist sehr normal. In der ganzen Welt ist das so. Deutsche Dramatik gibt es aber kaum bei uns. Und dann bleibt die einzige Möglichkeit, rumänische Dramatik oder ungarische zu wählen. Wir beginnen die Spielzeit 81/82 mit dem Stück *Wir traurigen Engel* von D. R. Popescu, eine

Johann Lippert, geb. am 12. 1. 1951 in Wels (Österreich), Germanistikstudium in Temeswar, ab 1974 Deutschlehrer ebenda, seit Herbst 1978 Dramaturg am Deutschen Staatstheater Temeswar, wo er z.Z. tätig ist. Debüt 1969 in der NBZ, Adam-Müller-Guttenbrunn-Förderpreis 1980. Beiträge in Anthologien: Wortmeldungen (Temeswar, 1972), Vorläufige Protokolle (Klausenburg, 1976), Nachrichten aus Rumänien (Hildesheim, 1976), im Brennpunkt stehen (Temeswar, 1979) 1980 erschien in der Reihe Kriterion hefte des Bukarester Kriterion Verlags sein Debütband *biographie*, ein Muster, der von Gabriel Gafiță ins Rumänische übersetzt wurde und 1982 bei Cartea Românească erscheinen soll.

JOHANN LIPPETT

Aus dem „Totengräber“* „Meine Lieben!“

Das ist mein Abschiedsbrief. Meinen Schritt sollt ihr nicht bedauern. Ich habe alles geregelt, so dass ihr keine Schwierigkeiten mit mir haben werdet. Ihr wisst, dass die Frist für unser Grab in der Heimat bald abläuft. Auch deshalb unternahm ich diesen Schritt. Liebe Frau! Bevor ich hinscheide, muss ich dir noch ein Geständnis machen. Ich habe es lange mit mir herumgetragen, hatte aber immer Angst, es dir zu sagen. Jetzt, in der Stunde des Abschieds, weiss ich, dass du mir verzeihen wirst. Ich habe, als ihr noch in der Heimat wart, drei Jahre lang mit einer Türkin gelebt. Es fällt mir auch jetzt schwer, dir das zu schreiben. Ich weiss aber, dass du und die Kinder mir verzeihen werdet. Die Person war hier Fremdarbeiterin. Sie ist in ihre Heimat zurückgekehrt. Wir hatten auch ein Kind, einen Jungen, den wir Michael getauft haben. Die Bank überweist jeden Monat Geld für das Kind. Vielleicht wird dich Michael einmal besuchen. Sei gut zu ihm. Jetzt in der Stunde des Abschieds, gebe ich mir Rechenschaft, was für eine gute Frau du warst. Weint nicht um mich. Ich scheide in Gedanken an euch und mit der Gewissheit, dass ihr mich versteht. Betrachtet meinen Schritt als eine selbstaufgelegte Sühne und als einen Beitrag zur Rettung der Gräber unserer Ahnen.

Nikolaus Wiener, der *Totengräber*, hat seinen Touristenkomplex aufgebaut. Als Reiseleiter begleitet er die Touristen durch den Friedhof und erläutert anhand der Gräber die Geschichten der Verstorbenen. Da im Falle des Grabes der Familie Langfeld laut den Satzungen des Friedhofs — wenn nach 20 Jahren kein Anverwandter ein Recht auf das Grab anmeldet, kann das Grab weiterverkauft werden — keiner hier begraben wurde, hat Jakob Langfeld Selbstmord begangen, um die Bedingungen zu erfüllen, die Grabstätte der Familie zu bewahren. Dies ist der Abschiedsbrief des Jakob Langfeld.

Attraktion. Die Verwandten aus dem Ausland werden sich darin überbieten, wessen Grab am schönsten ist. Ein Schriftsteller wird auch darin vorkommen, der herumstreunt und versucht, den Touristen die Wahrheit dieser als Grotteske angelegten Geschichte zu erzählen. Ein schwieriges Projekt, über das sich leicht erzählen lässt, wie ich das jetzt mit dir tue.

Beeinträchtigt deine Stellung als Dramaturg deine literarische Tätigkeit?

Jeder würde sich natürlich wünschen, dass er freischaffender Schriftsteller ist. Das ist natürlich sehr schwer, vor allem was die finanziellen Möglichkeiten betrifft. Mir bietet sich die Möglichkeit, Einblick in die Dramatik der Welt zu gewinnen, durch die Möglichkeit, mich zu informieren, durch die verschiedenen Bücher, die wir aus dem Ausland zugeschickt bekommen. Ich habe schon einmal behauptet, dass eben die Möglichkeit der Bildung von der Möglichkeit der Information abhängt.

Jetzt eine Frage an den Dramaturgen Johann Lippert. Du bist zwar noch nicht sehr lange am Theater. Aber ich würde dich trotzdem fragen, wie es kommt, dass Theaterkritiker und auch das Publikum oft nicht zufrieden sind mit dem Spielplan?

Es ist natürlich so, dass wir als deutsches Theater eine Menge von Be-

Bühnenfassung des DSTT. Bei der rumänischen Dramatik stellt sich das Problem, wie inszenieren wir dieses Stück hier für die deutsche Bevölkerung? Es gibt natürlich gute rumänische Dramatik. Es ist aber schwer, sie auf unserer Bühne zu spielen. Das wäre genauso, als wenn wir zum Beispiel Thomas Bernhard hier in Temeswar spielen würden. Ungarische Dramatik ist aber sehr wenig übersetzt, obwohl sie — soweit ich sie kenne — ausgezeichnet ist. Das grösste Übel ist, dass das DSTT keinen eigenen Spielleiter hat. Ein normales Theater müsste zwei Spielleiter haben, die zusammen mit der Intendanz, der Dramaturgie und dem Leitungsrat den Spielplan zusammenstellen.

Was hat das Theater unternommen, um einen hauseigenen Spielleiter anzustellen?

Die Theaterleitung hat versucht, von der schwierigsten Position auszugehen, und zwar hat es Spielleiter vor allem aus der DDR eingeladen, die durch ihre Persönlichkeit dem Ensemble sowohl pädagogisch als auch professionell weitergeholfen, es weitergebildet haben. Denn ein Ensemble, das ohne Spielleiter dasteht, macht keine Evolution mehr durch.

Ja, aber ein Gastregisseur ist immer noch kein hauseigener...

Deshalb habe ich gesagt, dass man irgendwie dem Übel beikommen wollte, indem man diese Gastspielleiter eingeladen hat, die dem Ensemble professionell weitergeholfen haben. An der Theater- und Filmhochschule gibt es keine deutsche Klasse für Spielleiter und deshalb ist es sehr schwer, einen ausgebildeten Regisseur für die deutsche Bühne zu verpflichten. Es gibt natürlich Leute, die die deutsche Sprache beherrschen, die ein deutsches Stück inszenieren könnten. Wir haben auch Versuche gemacht, die aber kläglich gescheitert sind, so dass wir zurzeit wieder ohne Spielleiter stehen.

Wegen Abgang von Schauspielern musste sowohl der Spielplan 81/82 umgekrempt werden, und auch die fertiggestellten Stücke haben wahrscheinlich durch Umbesetzung an Qualität einzubüssen. Ist das DSTT in eine Sackgasse geraten?

In eine Sackgasse? ... Es wird eben versuchen, sich irgendwie herauszuschlagen...

...wird dadurch aber so manches einbüßen.

Natürlich wird es vieles einbüßen. Zwar gehen in anderen Ländern — um jetzt einmal idealistisch zu sein! — ganze Ensembles mit dem Spielleiter weg und in einem Jahr ist das Theater wieder auf den Beinen. Wenn man aber die Voraussetzung hat, keinen eigenen Spielleiter, keine ausgebildeten neuen Schauspieler zu haben, denn seit zwei Jahren gibt es keine Aufnahmeprüfung mehr an der deutschen Klasse des Instituts für Theater- und Filmkunst „Ion Luca Caragiale“ in Bukarest, da, glaube ich, ist das Wort Sackgasse irgendwie angebracht.

Danke für das Gespräch.

HELMUTH FRAUENDORFER

BETTINA GROS*

sieben stunden einsamkeit

man kaut saugt am kaugummi wie an einem strohhalm an dessen ende der sommer sitzt

ein dicker grippevirus kaut mit er spuckt sie an

unsere sieben stunden einsamkeit

erkälten sich schnupfen

husten einer fragt was ist mit

kein telefon ist da das antwort gibt

einsamkeit stunden grippevirus sieben

und

Bettina Gros, geb. 1961, ist Chemiestudentin im 1. Jahrgang. Veröffentlichungen in *Neue Literatur*, NBZ, Mitglied des „Adam Müller-Guttenbrunn“-Literaturkreises, wo sie auch aus ihren Texten vorgelesen hat.

Procesul „replicei”

Străduințele promotorii ale emancipării culturale, afirmate în primele decenii ale secolului al XIX-lea, îi prilejuiseră lui Nicolae Iorga o reflecție interesantă și nu mai puțin veridică, potrivit căreia, „puține procese au cunoscut o mai mare atracție din partea cercetătorilor decât acea răpede reabilitare intelectuală a unui neam nobil multă vreme ținut în loc, ori prigonit de împrejurări vrăjmașe”.

Pentru fiecare națiune în parte, premisele și posibilitățile de evoluție erau diferite, ele fiind condiționate de aspectele geografice, climatice, istorice. În funcție de aceste posibilități putea fi judecat în mod obiectiv și cursul istoriei noastre.

Descifrarea sensului gândirii naționale din a doua parte a secolului trecut, necesită cunoașterea perioadei în care s-a format sentimentul și conștiința națională. Procesul, altminteri creionat în scrierile istoriografiei contemporane (românești și universale), a decurs pe două planuri diferite, dar interferente: unul social-economic și altul cultural-spiritual.

În planul manifestărilor spirituale, cercetările întreprinse de luministi au dat un vădit impuls mișcării naționale românești dacă în școala romantică vedem reprezentanții noii ere culturale și politice care sfujiseră în cunoașterea drepturilor românești, atunci în manifestările pozitivistice ale ultimelor decenii, sesizăm o orientare remarcabilă în direcția aprofundării componentelor juridice. O retrospectivă ar putea reliefa numele citorva din intelectuali români a căror angajare se concretizase în conștiința de grup și în modernismul formulării pretențiilor politice: Mihail Kogălniceanu, Nicolae Bălcescu, Simion Bărnuțiu, Alexandru Papiu Ilarian, iar mai târziu Alexandru D. Xenopol, Alexandru Mocioni, Aurel C. Popovici.

Politica de deznaționalizare forțată întreprinsă de imperiul dualist de la 1867, a determinat pe români, și îndeosebi pe transilvăneni și bănățeni, asupra cărora se repercuta în mod direct, să-și strângă rîndurile și să se organizeze într-un partid politic național. Se deschisese posibilitatea intensificării mișcării de eliberare națională. În care un rol important îl jucau acțiunea petiționară din ultimul deceniu. Devenită primordială atât problema românilor cât și a celorlalte popoare din monarhia austro-ungară, ea se va transforma ca urmare a memoriilor, într-o chestiune europeană, fiindcă „ceea ce Viena și Budapesta nu ascultau, asculta Europa”. În acest context, în perioada de până la redactarea Memorandului, istoria con-

semnează alte câteva memorii și replici de însemnătate care au pregătit opinia publică din România și din străinătate asupra evoluției ulterioare a evenimentelor. Prin Liga pentru unitatea culturală a tuturor românilor, înființată în 1931 la București, s-a redactat un memoriu cu privire la situația națiunii române din Transilvania și Ungaria; el critica politica reacționară maghiară aplicată poporului român. Răspunsul nu s-a lăsat așteptat, studențimea maghiară din Cluj selectând un nemeritat reproș prin care proceda la amendarea cererilor formulate de tineretul bucareștean. Energia revizuire a punctelor de vedere și-a asumat-o Aurel C. Popovici, care în numele studențimii române (din Ungaria și Transilvania) redactase mult discutat replică intitulată: „Chestiunea română în Transilvania și Ungaria. Replica junimii academice române din Transilvania și Ungaria la „Răspunsul” dat de junimea academică maghiară „Memoriului” studenților universitari din România”.

Preocupat de mai multe domenii, însă în principal de situația politică și culturală a românilor, A.C. Popovici a realizat acest demers pe baza studiilor întreprinse, argumentele sale principale fiind cele de ordin istoric. Apropiat cunoscător al vieții politice interne și internaționale intelectualul propovăduise teza conștiinței naționale.

În anul 1932, apariția lucrării amintite, menită a populariza drepturile românilor în Occident, a atras atenția unui așa zis proces, al „Replicei”, în care gânditorul a fost acționat în judecată. Apărător în fața curții cu jurați din Cluj a fost desemnat juristul bănățean Ștefan Petrovici. Procesul a reprezentat un nou prilej de a se denunța „imprudențele săvârșite de guvernele de la Budapesta, față de poporul român”. Pornind de la principiul enunțat de Bluntschli în a sa Allgemeine Staatslehre, din 1875, potrivit căruia „primul și cel mai firesc drept fundamental este totdeauna existența omenească” iar existența comunității naționale este „totodată baza existenței individuale și o fundamentală condiție a dezvoltării omenești”, atât Popovici cât și Petrovici au relevat într-un mod activ, plin de inițiativă dar și conștienți de necesitatea unei datorii chipul și rolul națiunii române în istoria Ardealului și a Banatului. „Fără patimă — declara A.C. Popovici — și în toată sinceritatea voi vorbi într-aceste momente aici unde se discută cauza cea mare românească și numai în a doua linie libertatea mea”. (Vezi „Tribuna”, nr. 185 din 21 august / 2 septembrie 1933). Analizând și sintetizând ceea ce românii au întreprins de la 1848 și până în acel moment, Popovici nu pretindea altceva decât aceea ce era de drept a românilor: „...pretindem drepturi naționale în puterea faptului, că sintem aici și aici voim să fim și

le cerem în virtutea principiului etico-juridic suum cuique”. Invocând necesitatea judecării în limba națională, alegerea deputaților din sinul națiunii și așezămintele de cultură națională românească, el cerea cu hotărâre „să fim recunoscuți noi înșine stăpâni pe a noastră soartă”, într-un cuvânt, „să avem de facto și noi o patrie în lume...”, să fim și noi stăpâni pe gila seculară a părinților și străbunilor noștri”. (Replica p. 7).

A.C. Popovici a solicitat ca întreg textul replicii să fie comentat, să fie luat fiecare caz în parte, să fie aduse documente, să se procedeze la o cercetare imparțială, finalizând ideea prin propunerea: „... dacă se vor dovedi adevărate cele cuprinse în Replica, nici nu puteți a ne acuza, de se vor dovedi neadevărate, puteți și aveți dreptul să ne osîndiți”. Ștefan Petrovici a continuat susținerea tezelor enunțate de acuzat și în acest sens el a subliniat că „...autorii nu au vrut să agite pe români în contra națiunii maghiare: doar Replica s-a făcut mai ales pentru străinătate și că e vorba aici de o luptă ce se poartă între două tinereți. Din luptă iese însă lumina și dreptatea...” (Vezi Tribuna nr. 185, 21 august / 2 septembrie 1933).

„Replica”, redactată de Aurel C. Popovici, a stîrnit numeroase comentarii în cercurile politice europene, precum și în presa vremii. Rezultatul procesului devenise nefavorabil națiunii române ca urmare a hotărârilor tribunalului clujean, iar autorul a fost condamnat la o detenție politică de cîțiva ani din care numai inspiratul refugiu în România îl salvase. În raport cu acest eveniment, explicînd forța argumentelor, Tribuna sibiană nota compoziția globală și regia detaliilor: „sintem însă de acord cu întreg poporul român cînd zicem, că nu este jertfă prea mare, nici jertfă vieții, ca să nu o dea fără șovăire fiecare român adevărat pentru cauza națională”. (Vezi Tribuna, nr. 184 din 20 august / 1 septembrie 1933).

Acesta n-a fost decît un început, demersul lui Popovici constituind și contribuind totodată la crearea atmosferei general favorabile lansării Memorandului, puternic act de acuzare al stăpînirii imperiului dualist, a căruia forță demascatoare a îngrijorat autoritățile pe de o parte, iar pe de alta a atras simpatia și adeziunea forțelor progresiste occidentale.

VICTOR NEUMANN

* Vezi o lucrare de ținută la teoreticianul istoric mîunchenez, Holm Sundhausen, Der Einfluss der Herderschen Ideen auf die Nationsbildung bei den Völkern der Habsburger Monarchie, München, 1973 (Influența ideilor lui Herder asupra formării națiunilor la popoarele din monarhia Habsburgică).

Porți deschise spre viitor

Pentru surprinderea imaginii exacte a unui oraș ca al nostru, atât de activ în toate domeniile vieții economice și culturale, orice sintagmă ar fi, inevitabil, restrictivă, simplificatoare. Pe de altă parte, privirea iscoditoare, dragostea pentru contururi și detalii, deseori reveniri spre tărîmurile de predilecție, se potrivesc mai bine unui veritabil îndrăgostit de cetatea Timișoarei...

Una din multele fețe ale orașului este aceea de mare centru universitar al țării. Tinerețea și vigoarea orașului studențesc influențează esențial dinamica edificată a Timișoarei.

Și acest an își aduce bogatul prinos la dezvoltarea spațiului universitar.

Alături de Biblioteca Universității, un nou edificiu își cere dreptul la existență: un alt post de avangardă al învățămîntului și industriei chimice — noul sediu al Facultății de tehnologie chimică, parțial inaugurat. Săli de curs și de seminar, două amfiteatre, alături de laboratoare de chimie fizică, îngrășăminte minerale, electrochimie, de chimie anorganică, generală, analitică și de chimie industrială îi așteaptă pe studenții — mai vechi sau debutanți — ai facultății. Și această nouă clădire este destinată studiului asociat cu cercetarea și experimentul. Marii specialiști de mîine ai industriei sau cercetării fundamentale în chimie se formează aici, în amfiteatre și laboratoare, sub îndrumarea competentă, generoasă, a cadrelor didactice.

Localizat — într-o geografie sentimentală — în același spațiu de eferescență intelectuală, noul corp de clădire aparținînd Facultății de mecanică, parțial dat în folosință, îi așteaptă pe studenți.

Mai departe, în vecinătatea porților cetății, Facultate de agronomie, construcție cu o linie modernă, funcțională, se înscrie în contextul edificat al cochetului orașel al studenților agronomi. Beneficiarii de azi ai acestui complex universitar au contribuit efectiv la ridicarea lui, entuziasmul tinerece asociindu-se în mod fericit cu sentimentul necesității implicării active în prefacerile timpului prezent.

Clinica „Ascar”, printr-o „grefă” reușită de tinerețe, beneficiază de noi spații destinate îngrijirii bolnavilor, cit și unor scopuri didactice. În noua incintă a fost dat în folosință un amfiteatru modern, cu o foarte bună acustică. Într-o haină improspătată s-a înverșunat și fosta clădire a Institutului agronomiei, azi intrată în zestrea Institutului de medicină.

... La capătul acestui periplu citadin, ne mai întoarcem privirea asupra orașului, cel însuflețit, gândit și construit de noi, cei care îl locuim — cu grijile bucuriile și dragostea noastră.

SORIN MAILAT

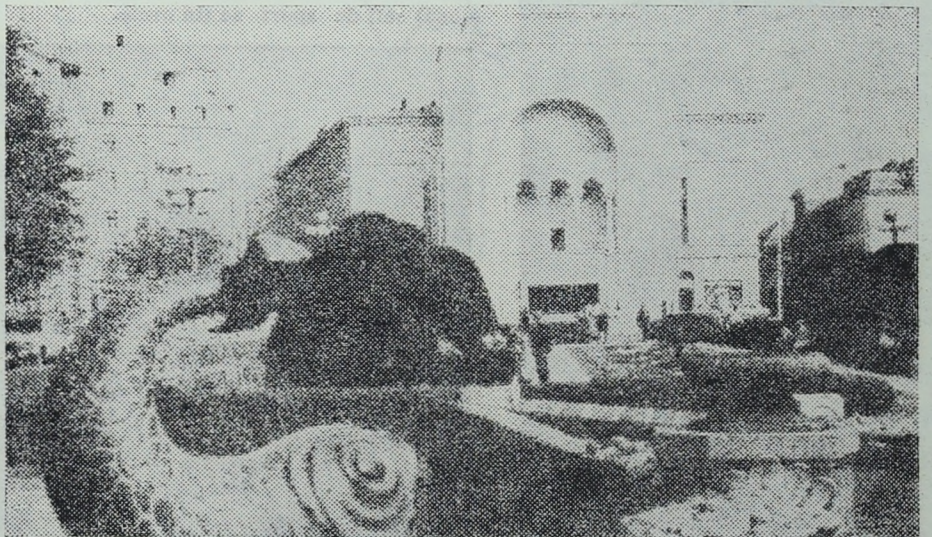
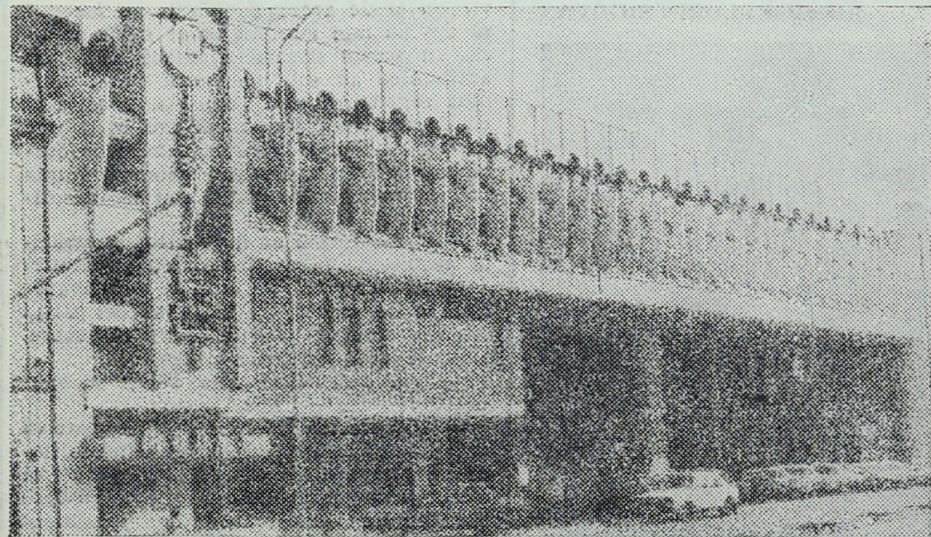
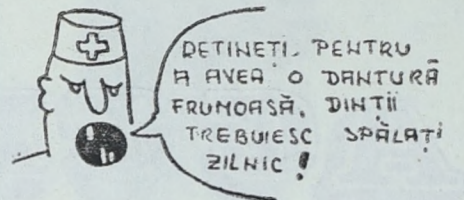

Foto 1 — Casa de mode a municipiului Timișoara; Întrebare: Cînd a fost construită și cine a fost proiectantul? Foto 2 — În planul îndepărtat, clădirea Teatrului național. Întrebare: Precizați care sint anii în care au luat ființă cele trei secții ale teatrului.
Răspunsurile se primesc pe adresa redacției pînă la data de 1 noiembrie. Concursul nostru va cuprinde 6 seturi de fotografii. Premiile se vor anunța în numărul viitor. (Foto: Dan Pirvulescu).

MAGAZIN

Acest România — Elveția, ne-a amintit povestea cu vaca se-și răstoarnă găleata aproape plină cu lapte, lovind-o cu propria-i copită și compromițând astfel munca îngrijitoare.

Intr-adevăr, ansprezecele nostru reprezentativ, cu o nepăsare demoa de o cauză mai bună a risipii rind pe rind toate atuurile ce-i stăteau în mină și care-și netezeau la un moment dat drumul spre Spania. Iar noi, suporterii, ne-am făcut iluzii. Am făcut calcule pline de speranță. Degeaba. Se pare că după egalul de pe Wembley n-am pus piciorul nici în avion nici în rachetă, ci mai degrabă într-o căruță. Dar căruța a mers înapoi, iar noi am ajuns din nou la veșnicul leit-motiv al fotbalului românesc: de-a construi mereu iluzii, fără ca acestea să-și afle acoperirea în fapt.

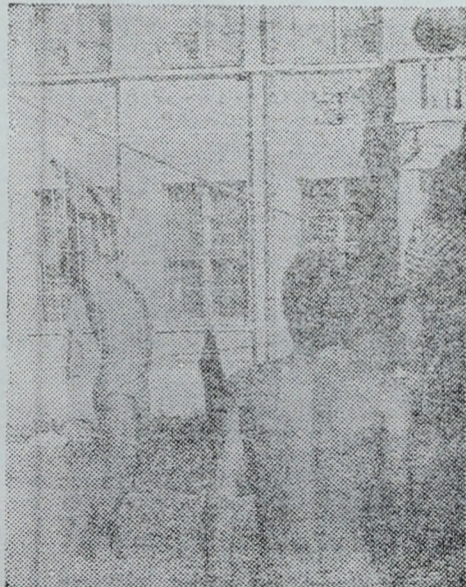
Să căutăm din nou vinovații? La ce bun? Sigur că antrenorii au partea lor de vină. Inșă, dați-mi voie să mă îndoiesc că aceștia ar fi rău intenționați. Că

O EXPERIENȚĂ TRISTĂ...

și-ar sfătui atacanții să nu tragă la poartă, mijlocașii să care mingile, și așa mai departe. Dacă vreți, cazul lui Valentin Stănescu la echipa națională este asemănător cu al lui Mateianu la Progresul. Sau altfel spus, cu chirpici nu poți construi blocuri de oțel și sticlă. Am sperat în Țicleanu, Augustin și Dudu. Aceștia au fost introduși în echipă cu surle și trîmbițe. Rezultatul? Evoluția lamentabilă din meciul cu Elveția, care ne-a arătat încă o dată că, spre deosebire de zeci de discipline, în care ne pregătim ca niște profesioniști, pentru aeronava cu amatori, în fotbal sintem doar niște diletanți, dar concurăm numai cu profesioniști. Dovezi? Echipa Ungariei se pregătește în Spania — noi intrerupem campionatul 3 săptămîni(!!!). Elvețienii joacă cu Olanda — noi cu Metalul și Autobuzul! Mai trebuie să adaug că din cele 5 goluri înscrise pînă acum, 4 sînt opera mijlocașilor și doar unul (!) aparține atacanților!

În fotbalul european, transformările și mutațiile sînt continue, dar fotbalul nostru, care rămîne o competiție defectuos organizată nu le poate sesiza. Din nefericire, confruntarea directă este fatală. Echipa de club angajată în cupele europene ne-au dovedit-o în fiecare an. Mai era oare nevoie și de această tristă experiență a echipei naționale?

MIHAI JUNEĂ

Redactorul nostru Daniel Bumb (foto

Sportul sau confortul?

„E aproape imposibil să organizezi o competiție sportivă a fetelor, cu toate că seara, pe malul Begăi, poți vedea foarte multe tinere alergînd, poate din nevoia de a face mișcare, sau...”
„De ce, atunci, ori de cîte ori încercăm să organizăm o competiție sportivă a studenților, rezultatele sînt de cele mai multe ori nesatisfăcătoare?” se întreabă Răzvi Ernest, șeful comisiei C.A.S.C. Electrotehnică, responsabil cu activitatea sportivă a facultăților Institutului politehnic, în fel ca Blaga Lenuta, vicepreședintă cu activitatea sportivă și turistică de la Universitate.

Aflăm cu dezamăgire, din discuțiile purtate cu cei doi interlocutori, că ceea ce pentru studenții de ieri însemna o adevărată binecuvîntare pentru cei de astăzi a devenit o „povară”.

„N-am reușit să constituim echipe pentru a organiza o competiție de amploare, din lipsă de amatori. Cu băieții o mai scoatem la capăt, mai ales cînd e vorba de fotbal, în schimb cu fetele, dezinteresate total față de activitățile sportive, nici o speranță... Plimbarea, vizionarea unui film și discotecă înlocuiesc orice altă formă de petrecere a timpului liber”, ne spune Blaga Lenuta. Să nu uităm, totuși, că există și studenți care își petrec cu plăcere cîteva ore pe terenul de sport. Dovadă, competițiile sportive organizate de și cu studenți: campionatul de fotbal, handbal, baschet, între diferiți ani, între facultăți, la nivel de centru universitar (toate în cadrul „Daciadei”). Putem aminti: Cupa „30 Decembrie” la tenis de masă, Cupa „1 Mai” la cros — competiții organizate de studenții politehnicieni, sau campionatul universitar de fotbal, la care au participat echipe din toți anii și de la toate facultățile Universității.

Mai aflăm, înșă, că printre studenți, competițiile sportive, organizate la nivel de facultate sau centru universitar, pierd teren. Le iau locul activitățile spontane, meciurile improvizate în aer liber (pe cite-o bere la „Bănățeană”...).

„Am vrea să facem mai mult, să antrenăm un număr cît mai mare de studenți în activitățile sportive, dar dar unde? cum? Fără terenuri, fără săli, fără echipament și materiale sportive? „ne întreabă doi studenți plini de bune intenții.

Spre exemplu, la Institutul politehnic, cu 5 facultăți dispune doar de 2 (două) săli de sport se țin orele.

Nu ne rămîne decît să ne descurcăm singuri”.

Poate că acesta e motivul pentru care, în fiecare după-amiază, pe terenul din spatele Universității, echipe de baschet sau fotbal, formate pe loc, dispută între ele meciuri interesante, prilej de destindere și relaxare.

CARMEN DECEAN

LEX

Învedereăm încă o dată că înaltul titlu de cetățean român constituie astăzi intruchiparea desăvîrșită a omului care privește legat spiritual față de generațiile trecute și prin înțelegerea rosturilor, aspirațiilor și vrechilor, fundamentale ale generației de astăzi și ale celor de mîine, din profunde și sincere convingeri, reclamate de istoria prezentă și cea viitoare, își consumă întreaga energie și capacitate binelui comun.

Instrăinarea de cetatea natală și adopțiunea de una străină seamănă cu altoirea care de cele mai multe ori e — bastardă.

Potrivit articolului 245 din codul penal intrarea sau ieșirea din țară prin trecerea frauduloasă a frontierei se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani. Tentativa se pedepsește.

Studenții sînt născuți pentru a uimi prin sinceritate, inteligență, forță și exuberanță, și au pentau a deveni infractori.

Inculpată A.B. în vîrstă de 23 ani studentă la Facultatea de fizică din municipiul Timișoara a conceput activitatea infracțională în acest minunat oraș așezat pe umerii Begăi, unde pînă și un chibrit aruncat pe asfalt naște floare.

„Recunosc comiterea faptelor pentru care am fost trimisă în judecată prin rechizitoriul Procuraturii locale Timișoara.

La data de 15 iunie 1980 am plecat din Timișoara cu trenul pînă în localitatea Gottlob, de acolo am continuat deplasarea pe jos pînă la marginea N.E. a localității Comioșu-Mic, iar de acolo spre frontieră cu intenția de a trece fraudulos frontiera în R.S.F. Iugoslavia.

Am comis o faptă necugetată de care mi-am dat seama prea tîrziu.

Regret comiterea ei și las la aprecierea instanței hotărîrea ce se va pronunța”.

La picioarele inculpatelor, fostă studentă, pe podea s-a cristalizat o lacrimă amară și neagră.

Judecător FLORIN SIGOVAN

stînga) și un grup de studenți mediciiști într-o convingătoare pledoarie pentru sportul de masă.

MEDICUL NE SFĂTUIEȘTE

Toamna și-a intrat în drepturi depline. Dacă te aflu pe stradă, gîndul te poartă spre casă, spre gura sobei, sau printre elemente mincinoși ai caloriferelor. Dacă te aflu în casă și privești prin fereastra udă tristețea ciorofilei mușcată de rugină, te trec tot felul de gînduri mercantile sau naturaliste. Asta, în cei mai fericiți caz, pentru că uneori te trec frisoane, dureri de cap și de mușchi, poate și de gît, transpirații și un fel de stare ciudată care îți creează o sinceră și firească intimitate cu... patul (propriu). După cu somn (bun) ca înaintea examenului de matematici speciale un gînd devine tot mai agresiv: trebuie să mergi la medic! Dar să vedem ce spune medicul, în cazul nostru prof. dr. Pop Oliver, șeful disciplinei de epidemiologie al Institutului de medicină Timișoara.

— Tovarășe profesor cum definiți din punct de vedere medical acest anotimp al capriciilor meteorologice?

— Este un anotimp de cotitură, în care anumite răspunsuri firești stereotipe din partea organismului supus unei agresiuni virale sau microbiene apar modificate. Cauza o constituie atât solicitarea sporită a organismului, pe plan metabolic, imunologic etc și o mai largă circulație a virusurilor și microbilor vinovați de producerea unor boli cu poartă de intrare respiratorie.

— Care ar fi patologia de sezon referindu-ne la cele arătate?

— O serie de factori meteorologici scad rezistența față de gripă, de exemplu. Îmbolnăvirea se produce ușor atunci cînd se înfîlesc două mase de aer cu calități fizice diferite, exigența unui timp umed și rece cu precipitații abundente urmată de creșterea umidității relative, răcirea bruscă a vremii sau încălzirea bruscă cu precipitații excesive și vînt puternic. Această „constelație meteorologică” trebuie să ne pună în gardă pentru că adevărații vinovați pentru îmbolnăvire sînt virusurile și microbilor care acum se simt în largul lor. Virozele (în termenul de stradă: răceala n.r.) frecvente, nu pun probleme deosebite dar creează cadrul pentru agresiunea bacteriană și astfel apar faringite, amigdalite, bronșite și chiar pneumonii grave.

— Ce e de făcut?

— Organismul încă tinăr al studentului se află în perioada capacităților sale maxime de răspuns la o astfel de agresiune. Totuși, alcoolul, tutunul, nopțile nedormite, excesele sportive îmbrăcămîntea neadecvată sînt tot atitea porțițe deschise spre invazia virală și microbiană. Călea cea mai frecventă de transmitere a virozelor respiratorii este cea aeriană, prin picături foarte fine emise prin strănut, tuse, sau vorbire și care plutesc în spațiu în jur de 30 min.

— Am înțeles că dacă dăm cu nasul într-un nor de astfel de picături devenim o scenă pentru spectacolul perfid al micilor făpturi. În acest caz, cum răspundem insultei virale?

— Nu există un tratament specific al virozei și de aceea pacienții au început să devină mai cuminiți chiar decît medicii. În aceste situații autoprotaxia cu antibiotice nu este necesară. Chiar simplul repaus rezolvă situația. I se asociază cu succes o dietă bogată în lichide (ceaiuri, sucuri) și hidrocarbonate (dulciuri). Faringoseptul și vitomioterapia în special cu vitamina C sînt la îndemîna ori cul. D

— Ce ne facem cu dragostea, plimbările prelungite la ore tîrziu, cu pupatul?

— „Și toamna poate fi o primăvară spunea un cîntec (de mare succes n.r.)! Atenție totuși! Serile sînt răcoroase. Hainele prea subțiri sau prea...

— ... descheiate, asta voițați să spuneți...

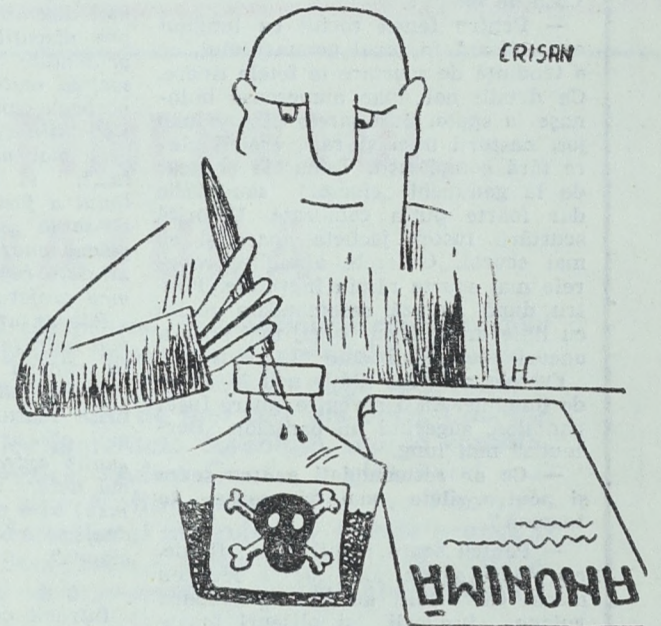
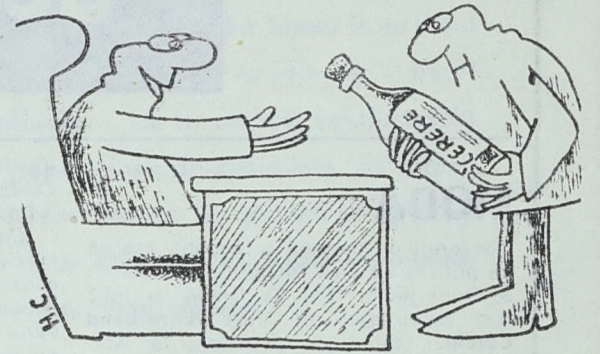
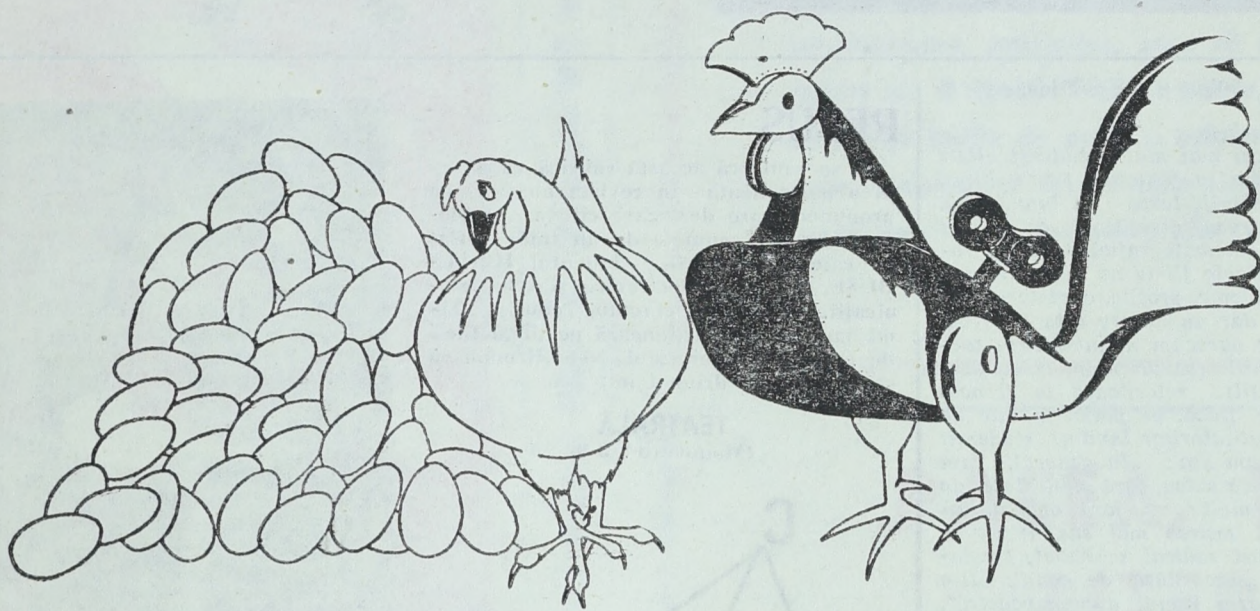
— Da, acestea nu protejează împotriva frigului. Sărutul? este și el o modalitate de-a transmite virusul dar, pînă să ajungeți la el schimbați cîteva cuvinte care pe lingă încălzirea de sentiment pot transmite și... virusurile. Dar ce contează o viroză cînd refuzul unui sărut poate îmbolnăvi mult mai grav.

DANIEL BUMB

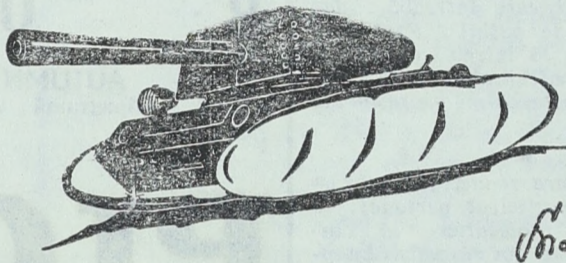
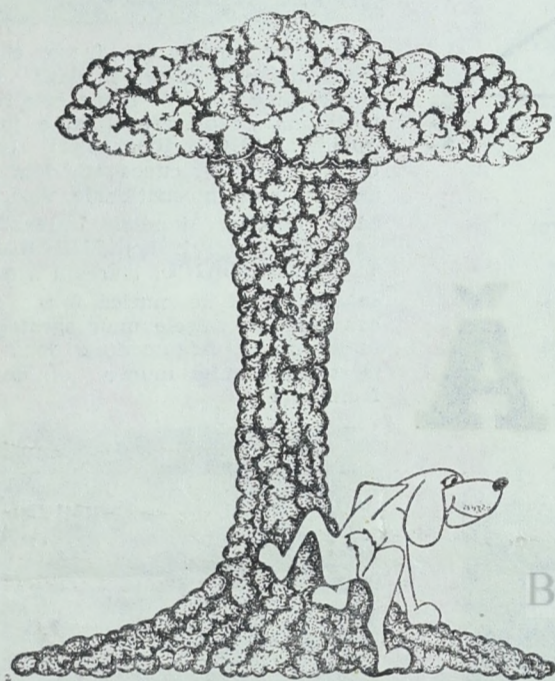
CICLOP SE AMUZĂ...

HORIA CRIȘAN

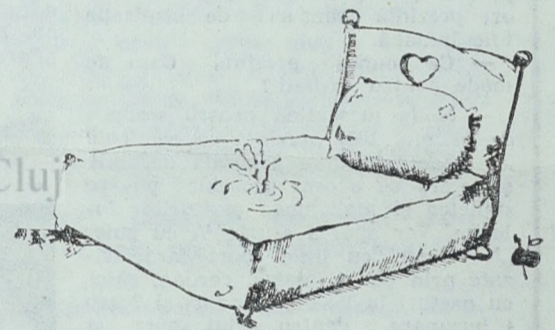
NISTOR STEREA

Premiul special al revistei „Forum studențesc”.

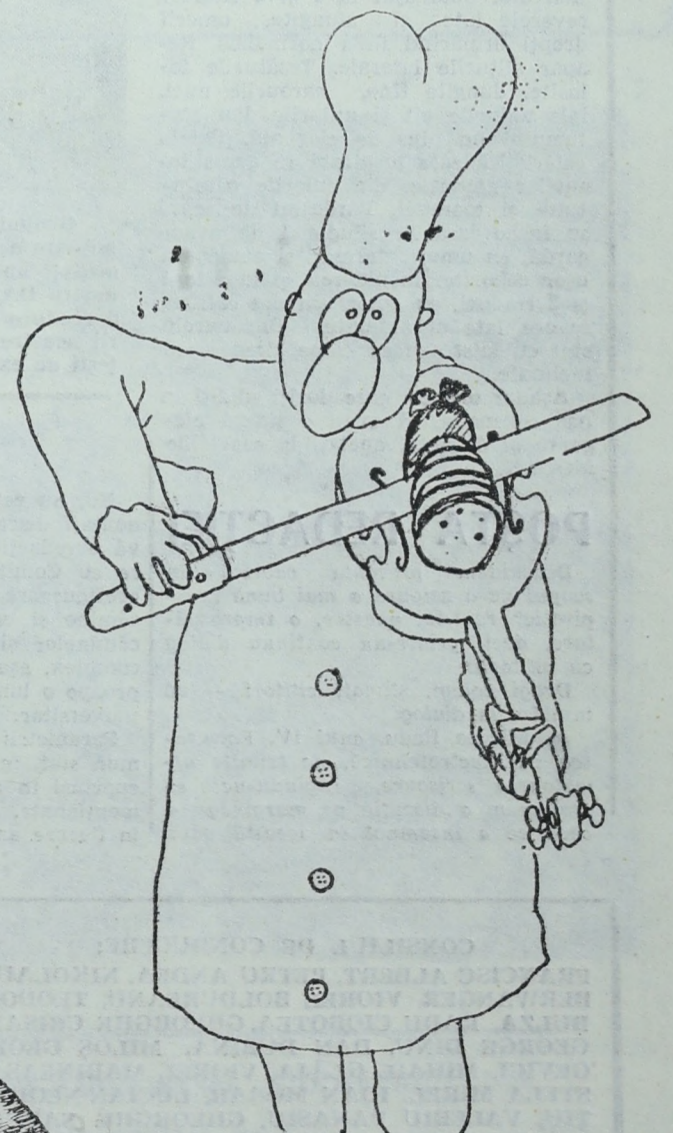

Publicăm în această pagină câteva caricaturi selecționate din lucrările prezentate în cadrul primului salon studențesc de caricatură din primăvara acestui an de la Timișoara, precum și câteva recente creații ale membrilor cenaclului de satiră și umor „Ciclop” al Casei de cultură a studenților. În speranța că prezența lucrărilor membrilor cenaclului în revista noastră va deveni o permanentă, invităm, și pe această cale, pe cei interesați și talentați să ne trimită lucrări pe adresa redacției sau a cenaclului. În același timp facem o pledoarie pentru participarea la cea de-a doua ediție a Salonului studențesc de caricatură și umor care va avea loc la Timișoara în aprilie 1982.

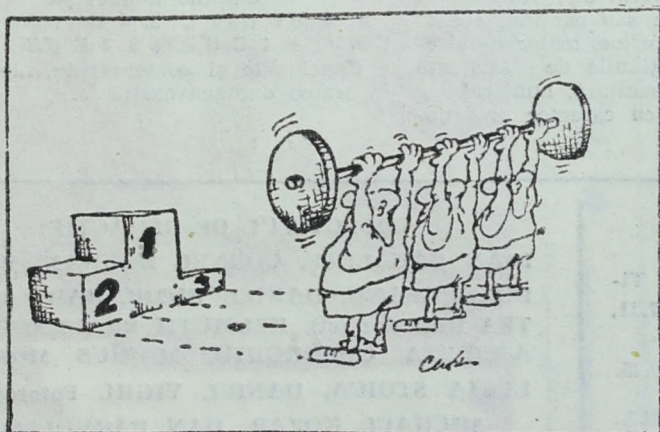
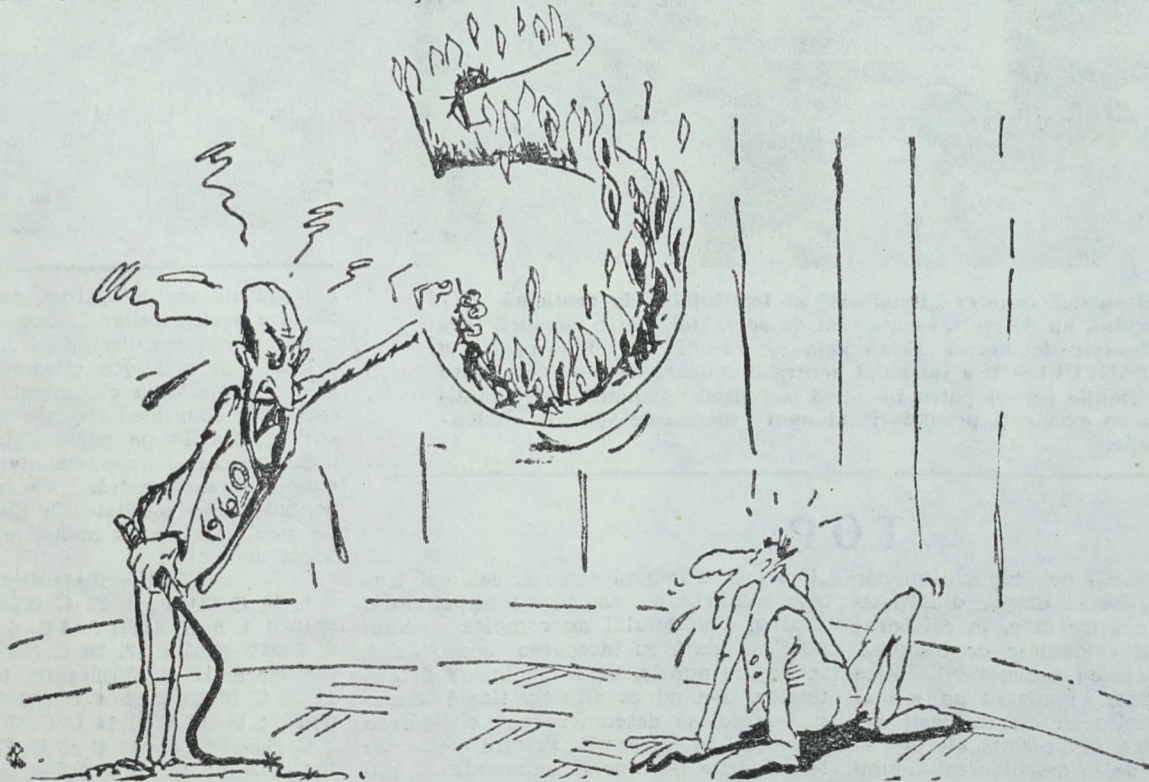
DAN RĂDUCANU

GHEORGHE BEJAN

DEBUT ● RADU CREȚIU

de gustibus...

MODA

Sezonul de toamnă a început, așa că ne punem cu toții întrebarea firească: ce vom purta pînă la finele anului? Am cerut ajutorul tov. **Ferdinand Calciu**, tehnician principal la Atelierul de creație al Casei de Modă Timișoara.

— **Așadar, ce noutăți ne prezintă Casa de mode?**

— Pentru femei rochiile cu lungimi ce oscilează în jurul genunchiului, cu o tendință de scurtare la fetele tinere. Ca detalii noi apar numeroase butonașe la spate, buzunarele plasate mai jos, nasturii mici și rari, croieli clare fără complicații. Taioarele pornesc de la genunchi „chanel” sau clasice dar foarte puțin cambrate. Datorită scurtării fustei, jacheta apare și ea mai scurtă. Gulerele alungite, reverele mai scurte rămîn îngustate. Pentru după amiază recomandăm rochiile cu linie dreaptă cu corsaj mai strîmt, uneori prezentînd cûțe și crețuri.

Fustele nu aduc nimic nou în afară de lungime. Ca o revenire, apare fusta pantalon, sugerînd un pantalon „Bermuda” mai lung.

— **Ce ne recomandați pentru seara și pentru zilele mai friguroase de toamnă?**

— Pentru seară rochiile lungi, fluide, cu efecte asimetrice și cu decolteu mare. Ca detalii au bieuri, godeuri, volane, broderii și pliseuri foarte fine. Mantourile urmează o linie dreaptă, dar și evazată. Redingota, în forma sa nouă, este aproape dreaptă pînă la șold și evazată spre tiv. Uneori prezintă franșuri de inspirație folie îndiană.

— **Ce noutăți prezintă Casa de mode pentru bărbați?**

— Moda masculină pentru sezonul de toamnă 1981 prezintă ca elemente importante, o linie generală naturală și lejeră cu accent deosebit pus pe suplețea și moliciunea țesăturilor folosite. Vor apărea scurte $\frac{3}{4}$ cu guler „Napoleon” cu linie sport caracterizate prin pliuri, platcă, cordon, găici, cu nasturi la 1 sau 2 rînduri și 2 sau 4 buzunare. Pentru stilul sport și pentru tineret, pantalonii au pliuri în talie și se îngustează spre bază. Costumul de seară prezintă o talie marcată, butonajul la 1 și 2 rînduri, reverele late și alungite, umerii drepti urmărind linia normală. Repar și țiturile laterale. Țesăturile folosite, dungile fine, carourile mici, fals uniurile cit și uniurile dau costumului un plus de eleganță. Paleta coloristică este inspirată în gama tonurilor naturale, din culorile pămîntului și toamnei. Pardesiul de seară se încadrează în silueta I de avangardă, cu umerii normali și amănura ușor coborîtă. Închiderea se face la 1 și 2 rînduri, cu guleri șal din cățifea, revere late și alungite. Buzunarele sînt cu laist sau cu clape, drepte sau înclinate.

Așadar toți cei care doriți să fiți în pas cu moda, să aveți o ținută elegantă și decentă, apelați la serviciile **MODEX**.

POȘTA REDACȚIEI

Deschidem prezenta rubrică în scopul de a asigura o mai bună „respirație” revistei noastre, o împropăștare, deci, printr-un continuu dialog cu cititorii:

Dragi colegi, stimați cititori — vă invităm la dialog.

● **Mircea Radu, anul IV, Facultatea de electrotehnică**, ne trimite următoarea scrisoare, rugîndu-ne să propunem o discuție pe marginea a ceea ce a însemnat în această vară,

Festivalul național al filmului de la Costinești.

Iată cuprinsul:

„Ca și cei mai mulți studenți aflați la Costinești în perioada Festivalului, consider manifestarea ca binevenită, prin reumirea creațiilor celor mai bune ale cinematografului actual românesc. Unele filme au reușit să închege probleme, profile, caractere bine realizate; dar nu despre asta e vorba. Mi se par oarecum neliniștitoare tocmai discuțiile (să discutăm, deci, despre discuții) referitoare la filmele prezentate. Dacă, pe plajă, înainte de sosirea realizatorilor invitați, studenții vorbeau cam așa: „In general, cam slabe filmele astea, fără subtilitate, de cele mai multe ori fără originalitate...”, la sosirea mai sus numiților tonul a fost radical schimbat, trecîndu-se la „sincerități” de genul: „Mi-a plăcut enorm filmul dumneavoastră”, „sînteți regizorul (actorul, după caz) meu preferat, cum ați reușit să...” etc.

Răspunsurile la singura întrebare mai îndrăzneală (anume ce se întîmplă cu coloana sonoră a filmelor) au fost evazive, autocritice. Iată, deci, că nu toate lucrurile sînt minunate, că se mai gîsesc unii care întrebă, dar „unii” extrem de puțini. Fapt care mă determină să întreb (la rîndul meu) care este adevărata părere a studențimii? Și poate că-mi va răspunde cineva.”

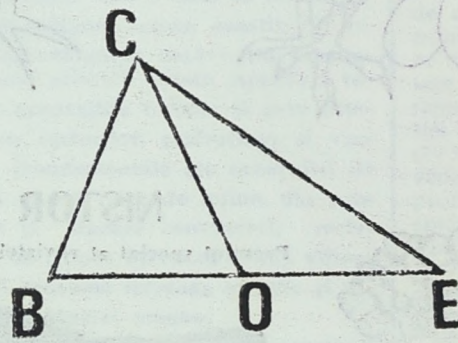
Intrucît cei care redactează rubrica de film nu a participat personal la Festivalul în discuție, să încercăm să dăm un răspuns. Așteptăm, însă scrisorile dumneavoastră pe adresa: Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții nr. 9, Timișoara, pentru „Forum studențesc”.

REBUS

În speranța că această rubrică va deveni o permanență în revista noastră, vă propunem spre dezlegare cîteva probleme rebusiste semnate de un tînăr aflat pe calea afirmării, studentul **IUSTIN BUȘE**, anul III Electronică și telecomunicații, membru al cercului rebusist „Timișoara” care funcționează pe lângă Casa de cultură a tineretului. Noi afirmăm că se află pe un drum bun:

TEATRALA

(Monoverb : 3-9)

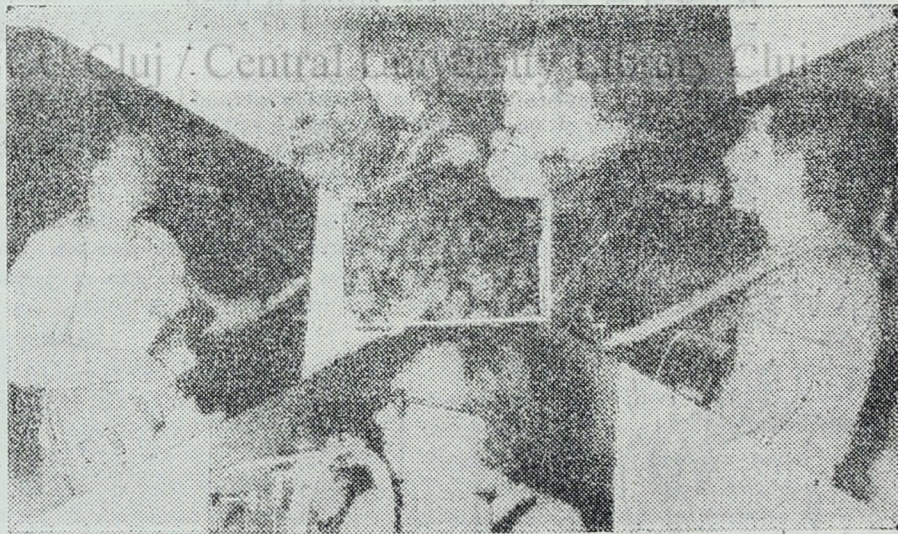
AUTUMNALĂ

(Sinagramă : 6 litere)

PICĂ

În acest număr vă facem cunoștință (dacă mai este cazul) cu două studente bucureștene al căror nume este rostit întotdeauna cu plăcere și cu o justificată invidie: **LUCIA ROMANOV** (studentă, I. P. București), cunoscută deja pe arenele de tenis internaționale, vicecampionă a Jocurilor Mondiale Universitare de vară, București 1981 și **MIHAELA BUS-TUCHINA-VLAICU**, laureată a numeroase festivaluri de muzică folk, prezență constantă pe afișele unor spectacole de înaltă ținută. Argumentele lor? Tinerețe, talent, multă muncă și, de ce nu, frumusețe!

Grupul de muzică country „Reuniens” al Institutului de medicină Timișoara a susținut, nu de mult, spectacolul de adio. Doi dintre membrii formației au absolvit facultatea și așteaptă repartiția. Fotoreporterul nostru **DAN PĂRVULESCU** a imaginat pentru dumneavoastră un colaj care îi readuce în atenție pe cei patru în plină activitate, impunîndu-i amintirii noastre ca pe excelenți promotori ai unor spectacole specific studențești de excepție.

TOP

Nu, nu este vorba de topul ultimelor noutăți discografice ci despre o inițiativă a redacției noastre care, în colaborare cu Comitetul studențesc de complex, prefigurează lansarea concursului între cîmine și cantine, realizînd un top al cîminelor și cantinelor studențești din complex, așa cum se prezintă ele la aproape o lună de la deschiderea anului universitar.

Parametrii urmăriți de „juriul” comun sînt, în cea mai mare măsură, cei cuprinși în regulamentul întrecerii susmenționate, întrecere care se finalizează în fiecare an prin acordarea titlurilor de

„Cea mai frumoasă cameră, cel mai frumos cîmin”, în cadrul tradiționalului „Bal al Comitetului de complex”. Vom publica, odată cu începerea concursului, în fiecare număr, topul cîminelor și cantinelor, urmînd ca situația finală a clasamentului să desemneze pe cîștigătorii adevărați ai întrecerii. Printre elementele urmărite de „juriu” enumerăm: starea de ordine și curățenie, efectuarea serviciilor pe cîmin sau cantină, economisirea de materii prime, materiale și energie electrică, acțiunile de asistență socială și educație sanitară, numărul și calitatea acțiunilor cu caracter profesio-

nal sau cultural-educative, gradul de antrenare a studenților la acțiunile organizate, respectarea disciplinei de cîmin etc.

Publicăm mai jos clasamentul după prima „etapă”, un clasament în care am specificat doar media finală și nu am făcut defalcările pe parametri. Un clasament pe care-l supunem atenției și disacției dumneavoastră. Un prim semnal pentru unele comitete de cîmin, prilej de meditație asupra muncii efectuate în acest domeniu:

Cîmine studențești

1. 19 C (8,65); 2. 22 C (8,30); 3. 1 MV (8,125); 4. 9 C (8,00); 5. 8 C și 21 C (7,875); 6. 2 MV (7,85); 7. 20 C (7,825); 8. 11 C (7,800); 9. 17 C (7,590); 10. 16 C (7,375); 11. 7 C (7,325); 12. 4 C (7,150); 13. 19 T (7,125); 14. 18 C și 14 C (7,00); 15. 1 C și 2 C (6,875); 16. 13 C și 15 C (6,825); 17. 10 C (6,675); 18. 12 C (6,55).

Cantine studențești

1. 2 MV (7,60); 2. 4 C (7,55); 3. 2 C (7,375); 4. 1 C (7,30); 5. 3 E (7,25).

Concluziile și comentariile le lăsăm în seama dumneavoastră...

G. C.

CONSILIUL DE CONDUCERE:

FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, NIKOLAUS BERWANGER, VIOREL BOLDUREANU, TEODOR BULZA, RADU CIOBOTEA, GHEORGHE CRISAN, GEORGE DINU, DAN DUBINA, MILOȘ GEORGEVICI, MIHAIL GLAJA, VIOREL MARINEASA, STELA MIREL, IOAN MORAR, LUCIAN NEGRUȚIU, VALERIU PANASIU, GHEORGHE SARCA, ALEXANDRU VAJDA, DANIEL VIGHI.

ADRESA REDACȚIEI:

● Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții nr. 9, cam. 03, tel. 1.49.07, 1.97.21, (ședințe: luni și joi, orele 20,22).

● Căminul 15 Complex, cam. 1, tel. 1.69.45.

IPARUL: I.P. „BANAT” TIMIȘOARA.

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

IOAN BĂCĂLETE, CORNEL BOGDAN, VIOREL BOLDUREANU, DANIEL BUMB, RADU CIOBOTEA (redactor-șef), HELMUTH FRAUENDORFER, ANDREEA GHEORGHIU, MARIUS MORARIU, LUCIA STOICA, DANIEL VIGHI. Fotoreporteri: MICHAEL KOZAR, DAN PĂRVULESCU.